

Lord Luster

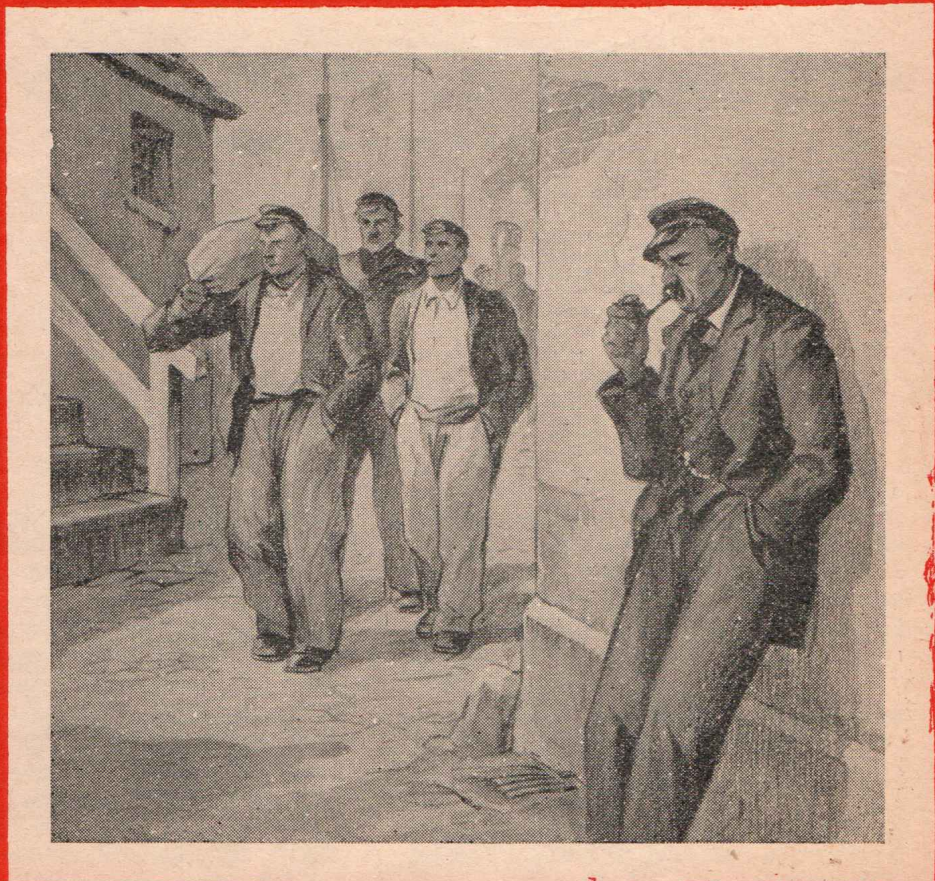
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE OPIUMKIT IN DE HAVENWIJK

N° 2531

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De opiumkit in de havenwijk

HOOFDSTUK I

DE PERSCONFERENTIE

— Dat duurt nogal een tijdje, mompelde de kleine, dikke, zwarte man in zijn lichte, ouderwetse overjas.

— Hoge heren hebben altijd haast, maar zij vergeten, dat een ander ook wel eens graag vlug wil opschieten, zei schouderophalend een heer, die wel tweemaal zo lang was als de vorige spreker, en die zijn overjas reeds had thuisgelaten, ofschoon het een gure lentedag was, en die het daarom vrij koud had.

— Waarom wij eigenlijk hier komen, mag Joost weten, bromde een derde, die met een niet al te scherp zakmes een punt aan een potlood sleep, onver-

schillig voor het feit, dat de houtsplinters op een kostbaar tapijt vielen. Die lui denken ons altijd maar als quantité négligeable te kunnen behandelen, en wij zijn het toch maar, die hen beroemd maken. Wat zouden zij zijn zonder de publiciteit?

— Hij is een beroemd violist, zei in de andere hoek van de reusachtige hal een bleek, schraal en slecht gekleed man.

— Dat mag zo zijn, maar wie zou het weten? hernam de man met het potlood. Het is niet voldoende om mooi viool te spelen; daar heb je niets aan, tenzij ie-

dereen dat weet.

— U hebt gelijk; het is een schandaal om ons zo lang te laten wachten, zei een breedgeschouderd man, met een donker baardje en een buitenlands accent. Ik kan u zeggen, dat ik indertijd Sarah Bernard, Chaplin, Paul Wegener, en nog andere grootheden geïnterviewd heb, en men heeft mij nooit zo lang laten wachten. Zelfs de Fuhrer heeft mij niet langer dan twintig minuten laten antichambren, terwijl wij hier zeker al een half uur zitten.

— Met ons dertigen.

— O, je kunt mij wel uitschakelen, ik kom hier meer voor de juwelen.

— Voor de wat? Voor de juwelen van Rubelik? En ze zeggen juist dat hij niets moet hebben van diamanten en al zulke dingen.

— Wie praat er van Rubelik? Die man kan me niets schelen, zei de spreker ongeduldig. Ik bedoel natuurlijk de juwelen van de Sovjet Unie. Weten de heren daar niets van?

— Wat zouden wij van juwelen uit de Sovjet weten? Wij komen hier voor de kunst, mijnheer, en niet voor de kostbare steentjes, zei de slecht geklede magere man.

Het zwarte mannetje wierp hem een nijldige blik toe en zei scherp:

— Over smaken valt niet te twisten. Trouwens, ik ga aanstonds wel degelijk met jullie mee naar boven, maar in hoofdzaak ben ik toch geïnteresseerd aan de Russische juwelen, die Sonja Manikin, hier ten verkoop komt aanbieden. Ik zou zeggen dat u toch wel iets zult weten van die zaak?

— Nooit van een Marie Manicure gehoord, zei de slecht geklede heer.

— Sonja Manikin, verbeterde de heer die het eerst over die Russische diamanten gesproken had. Over een paar dagen zult u niet meer kunnen zeggen haar naam niet te kennen. Wat is Rubelik naast haar? Alle mensen zouden vliegen naar Sonja Manikin, alleen maar om de jonge vrouw te zien, die hier helemaal alleen is gearriveerd, als de afgezante van de Sovjet Unie en de draagster van de voormalige Russische kroonjuwelen waarvan de waarde op vierhonderd

duizend pond sterling wordt geschat. En nou u weer, mijnheer Manicure.

Het kleine, donkere mannetje wilde heftig uitvallen, maar de baardige heer met het buitenlands accent hief kalmerend de hand op en zei:

— Pardon, ik ben wel geen Londenaar, ik ben maar een bescheiden vertegenwoordiger van de « Petit Parisien ». Maar ik zou de heren toch wel in overweging willen geven hier geen, hoe zegt u dat ook weer, geen opschudding te maken.

— Alles goed en wel, maar als het nu nog vijf minuten duurt, ga ik weg. Ik ben van de « Daily Express » en nog nooit heeft men mij langer dan een half uur laten wachten.

— Het is me een baantje. Penneknechten zijn wij. Lakeien, terwijl toch de beroemdheden dolblij moesten zijn dat er zoveel notitie van hen genomen wordt.

Onmiddellijk na deze verzuchting kwam er een kelner naar het groepje journalisten, en kondigde plechtig aan, alsof hij de komst van de koning in een hofzaal meldde:

— Mijnheer Rubelik is bereid de heren te ontvangen.

— Mijnheer Rubelik is bereid, spotte de kleine man. Het behaagt Zijn Majesteit. Nu, langer dan vijf minuten blijf ik niet.

De kelner stond hoog opgericht, met een verwonderd gezicht, de wenkbrauwen hoog opgetrokken en met een air van vorstelijk ongeduld te wachten tot het troepje verslaggevers, zou geloven naar boven te gaan. Als met tegenzin stonden zij eindelijk op uit de gemakkelijke stoelen, stapten door de ruime hal van dit nieuwe, pas een half jaar tevoren geopende hotel op het breedste gedeelte van de straat, waar eertijds het zo vermaarde Hotel Cecil had gestaan.

— Houdt nu eindelijk eens op met jullie kibbelarijen, verzocht een jong mens, blijkbaar een nieuweling in het vak, en die het dus nog met ernst uitoeffende.

Hij had keurig geborsteld, glimmend

haar, zijn pantalon vertoonde de verste, scherpe vouw, zijn jacket zat hem als gegoten en het fijne, zijden doekje in zijn borstzak geurde een uur in de wind.

De kelner had intussen de brede, glazen deuren van een liftkooi geopend, die zo groot was, dat zij gemakkelijk de dertig verslaggevers kon bevatten.

— De goederenlift, zei de slecht geklede heer bitter.

De kelner had de deuren alweer gesloten, drukte op een knop, de lift steeg tot aan de derde verdieping en stopte daar aan een vrij smalle dienstgang.

Een paar etagekelners kwamen al toeschieten, maar trokken zich met een grijnslach terug, zodra zij bemerkten welke lading de lift eigenlijk bevatte.

— Als de heren mij maar willen volgen, zei de kelner, die met hen meegegaan was, plechtstatig.

Hij voerde het troepje weer aan door de dienstgang, en kwam, langs een dwarsverbinding in een der hoofdgangen.

— Kalmte, heren, kalmte, riep de baardige man van de « Petit Parisien », terwijl hij reeds zijn leesbril uit het foudraal te voorschijn haalde en op zijn dikke neus zette.

— Wat zijn het eigenlijk voor kamers? vroeg de korte dikke man onder het voortlopen over de dikke loper, die de gang gedeeltelijk bedekte.

— Een slaapkamer, een woonkamer, een salon en een vertrek voor zijn secretaresse, die tevens manicure is, en die letterlijk alles voor hem doet, behalve viool spelen, zei de lange, magere man in een poging om grappig te zijn.

Op dit ogenblik bleef de kelner staan, klopte op een deur, opende deze dadelijk en zei:

— Mijnheer Rubelik, hier zijn de heren.

Zo snel zij konden schoven de journalisten naar binnen om een goede plaats te veroveren. Aan het andere einde van de grote kamer, stond een niet al te grote man op, met enigszins afhangelende schouders, een buitengewoon hoog voorhoofd, achterover gekamd, krullend haar, donkere ogen onder dik-

ke als een boog getrokken wenkbrauwen, en een ivoorkleurige gelaatstint.

Het eerst echter vielen de handen op van deze man met zijn merkwaardig gezicht, want het waren zeker de meest eigenaardige mannenhanden die men zich kon denken, niet te groot, maar gespierd, blank, en met vierkante vingertoppen. Geen enkel sieraad viel er te bespeuren aan die vingers, die een toverwereld konden oproepen.

Rubelik bleef staan, na zijn bezoekers halverwege tegemoet te zijn gegaan en zei in vrij goed Engels:

— Ik heb toegestemd in een persconferentie, maar ik verzoek de heren het kort te maken. Ik voel mij vermoeid na een lange reis. Ik zou ook niet weten wat ik voor nieuws kan toevoegen aan wat ik bij vroegere gelegenheden al gezegd heb. De hele wereld weet immers dat ik niets boven mijn kunst stel, dat ik Beethoven en Mozart boven alle andere componisten prefereer, dat ik een zeer kostbaar instrument bezit, dat mijn handen voor een half miljoen dollars verzekerd zijn, dat ik, nu, neemt u plaats.

Hij had dit laatste op een matte toon gezegd, bracht de hand naar het voorhoofd, en glimlachte toen plotseling en onverwacht. Die lach brak door als de zon boven een somber landschap, want hij bemerkte, dat zijn uitnodiging moeilijk kon worden opgevolgd: er stonden hoogstens tien stoelen en een divan in de kamer.

De secretaresse, een bleke, op het oog onbeduidende en zelfs wat slaperige jonge vrouw, moest in allerijl wat stoelen aanslepen en eindelijk zat men dan in een halve kring om de beroemde virtuoos heen, die even de ogen had gesloten, gedachtenloos naar het plafond staarde en toen met een klankloze stem begon, alsof hij een lesje opzei:

— Laat de viool maar eerst eens zien, Olga. Ja, de kist ook maar. De viool is, zoals u wel zult weten, een Stradivarius, een heel zeldzaam exemplaar. Ik kreeg het instrument ten geschenke van Mr. Rockefeller, toen ik in Amerika op tournee was. Een charmant man, Mr. Rockefeller. Ik kom zo juist uit Parijs,

waar ik veel sukses oogstte. Het Franse publiek is mij altijd biezonder genegen geweest. Ik hoop hetzelfde te mogen zeggen van het publiek in Londen. Na hier te zijn opgetreden, ga ik naar Birmingham, Leeds, Manchester en Dublin, en geef dan waarschijnlijk een tweetal concerten in Antwerpen en in 's Gravenhage. Ik zou de heren wel willen verzoeken om te roken, maar ik kan zeer slecht tegen tabaksrook. Mijn liefhebberijen...

De viool-virtuoos zweeg plotseling, zo maar, zonder enige aanleiding, sloot de ogen weer, en bleef wel een minuut roerloos zo achter in zijn stoel leunen. Toen hij de ogen weer opende, lag er een uitdrukking in van dodelijke vermoedheid en ook iets van schrik.

Hij staarde om zich heen, alsof hij plotseling uit een droom was ontwaakt, maakte weer diezelfde half-automatische beweging met de blanke hand over het voorhoofd, alsof daar iets zat wat hem hinderde, en mompelde op een geheel andere toon:

— Waar ben ik gebleven? U neemt het mij niet kwalijk; ik was wat verstrooid.

— De heer Rubelik is zeer vermoeid,

zei de secretaresse met haar wat schorre vlakke stem, maar in zeer goed Engels. Hij is eigenlijk veel te vaak opgetreden in de laatste maanden. De staat van zijn vermogen...

— Stil Olga, viel Rubelik haar in de rede. Het zal de heren weinig interesseren, dat ik bijna mijn gehele vermogen heb verspeeld, met die ellendige malaise.

— Integendeel, daarin stellen wij juist het meeste belang, kraaide het kleine donkere mannetje.

Rubelik hief de hand op als om stilte te verzoeken en zei:

— Het is immers al algemeen bekend. Ik heb een paar miljoen verloren doordat mijn geld op de verkeerde wijze was belegd.

Plotseling kwam er een einde aan het eenzijdige gesprek. Allen sprongen halverwege van hun stoelen op, want vlakbij had een rauwe kreet geklonken. De kreet van een vrouw, een radeloze gil, waarin ook woede klonk. Een deur werd opengegooid, en een hoge stem riep, doordringend en met buitengewone kracht:

— Politie. Politie. Ik ben bestolen. Niemand de deur uit. Laat de deuren sluiten.

HOOFDSTUK II

DE VERDWIJNING

— Wat is er nu weer aan de hand? riep een der journalisten. Dat is waarachtig Sonja Manikin. Zonder de geringste poging om zijn onbeleefdheid te bemantelen, bukte hij zich, greep zijn hoed onder zijn stoel uit, drukte zich deze op het hoofd, snelde naar de gangdeur en botste bijna aan tegen een zwaar gebouwde man, die rustig maar vastberaden zei:

— Het spijt mij, mijnheer, maar ik zal u moeten verzoeken om binnen te blijven. Niemand mag het hotel verlaten op dit ogenblik.

— En onze kopij? riep een woedende stem. Weet u dat de vorm over een uur sluit, en dat ik drie kwartier rijden voor de boeg heb?

— Ik weet niet wat een vorm is, maar ik weet wel dat de deuren gesloten zijn en blijven, zei de grote man laconiek. Het was niet zo'n kwade vinding van de architect en een goed principe van de hoteldirectie. Op het eerste alarmsignaal gaat alles potdicht, en het mooiste is, dat niemand dit geweten heeft. Een aardige verrassing voor heren dieven.

— Maar daar nemen wij geen genoegen mee, snerpte een ander journalist.

De man in de gang moest de spreker wel goed kennen, want hij keek hem spottend aan en zei:

— Dat zijn heel mooie woorden in een hoofdartikel van uw blad, Mr. Armstrong, maar hier gaat het niet op. U kent me wel: Spike van Scotland Yard.

Ik had hier toevallig hoteldienst.

— Maar wat is er dan toch gebeurd? vroeg een klein, zwart heertje, van ongeduld trappend.

— De dame hiernaast is bestolen, zij zegt dat ze een parelhalssnoer mist, dat dertigduizend pond waard is.

— Dan moet ik met haar spreken, riep de kleine man. Daar ben ik trouwens voor hier gekomen.

— Dat zou ik nog maar wat uitstellen, want de bestolen dame is in een toestand enfin, dat kunt u zich wel voorstellen. Gaat u nu maar rustig weer de kamer binnen en blijf daar; straks komen er politieagenten.

— Agenten, om wat te doen?

— Om de heren allemaal te fouilleren, antwoordde Spike met een beminnelijke glimlach.

Er ging onmiddellijk een kreet van verzet, ongeduld en verontwaardiging op.

Zo iets was ongehoord, zo iets mocht men de pers niet aandoen, zo iets streed tegen elk fatsoenlijk gebruik. Hoe durfde men het wagen verslaggevers van de «Times», de «Daily Express», de grootste provinciale bladen zo voor het hoofd stoten en beledigen, door de dwaze veronderstelling, dat zij de juwelen van een sovjet-afgezante zouden stelen?

Spike vond echter de veronderstelling blijkbaar helemaal zo dwaas niet, en scheen het de natuurlijkste zaak van de wereld te vinden, dat een verslaggever

onverschillig of hij van de « Times » was, dan wel van een onbeduidend buurtblaadje, kostbaarheden ontvreemde, onverschillig of deze uit de Sovjet Unie dan wel uit een ander land afkomstig waren. Hij bleef bij zijn verbod, en dit verkreeg aanstonds nog heel wat meer kracht, toen er een stuk of vier forse agenten kwamen opdagen, om aan de instructies van de detective kracht bij te zetten.

Goedschiks of kwaadschiks moesten de dienaren van Koningin Pers blijven waar zij waren en zo goed mogelijk hun ziel in lijdzaamheid bezitten.

Rubelik echter had zich met een koel trots gezicht tot de detective gewend en gevraagd, of hij zich ook in zijn eigen vertrek moest laten opsluiten, waarop Spike met grote hoffelijkheid, maar ook met stelligheid had verzekerd, dat het hem buitengewoon speet en dat hij zijn taak zeer onaangenaam vond, maar dat hij voor de grote violist helaas, geen uitzondering kon maken evenmin natuurlijk als voor diens secretaresse.

Hierop had Rubelik geantwoord, dat hij zich onder protest onderwierp, en zich vervolgens met een koninklijk air naar het aangrenzende salon had teruggetrokken, waar hij zich opsloot, met de mededeling, dat hij niemand meer wilde zien.

Daar zaten dus de heren van de pers, en vloekten, raasden, rookten sigaretten en sigaren, zodat het in de kamer algaauw blauw van de rook was.

De Fransman had zijn schouders maar eens opgehaald met een ironisch glimlachje, een sigaret opgestoken, en een nummer te voorschijn gehaald van het blad, dat hij vertegenwoordigde.

Met dat blad had hij zich naar het venster begeven, en daar begon hij het in alle gemoedsrust te lezen.

De kleine zwarte man echter, liep als een briesende leeuw rond en verzekerde, dat hij het er niet bij zou laten, en men er op kon rekenen dat er een interpellatie in het Lagerhuis zou worden gehouden, ofschoon hij in zijn binnenste volkomen overtuigd was, dat Spike volkomen in zijn recht was, dat het zelfs zijn plicht moest worden ge-

noemd, op te treden, zoals hij gedaan had.

Zo werd dan de deur gesloten, en hetzelfde geschiedde met de twee andere deuren, behorende tot de appartementen van de violist, zodat er niemand meer in of uit kon. De tussengelegen werkkamer had geen deur op de gang uitkomend, daar dit vertrek nooit anders verhuurd werd, dan met de aangrenzende slaapkamer.

Het ergste was nog wel, dat er twee politieagenten bij de heren werden achtergelaten, en de kleine man, met zijn zwart haar verklaarde luidruchtig dat dezen zeker waren aangesteld, om er op te letten, dat de journalist-juwelendief de buit niet ongemerkt zou doorslikken.

Spike stond nu weer in de brede gang, en begaf zich onmiddellijk naar het vertrek van Sonja Manikin, dat grensde aan de slaapkamer van de secretaresse van de violist.

Hij vond haar daar zitten, bleek en onbeweeglijk, met een wit, strak gezicht en ogen die van woede fonkelden.

Zij zat daar geheel alleen aan de tafel tussen het venster en de balcondeur, met de vuist op de tafel steunend, en als het ware de vleesgeworden wraakzucht.

Zelfs in die toestand moest Spike, die óók maar een man was, erkennen dat zij een mooie vrouw moest worden genoemd.

Zij had nog geen enkele beweging gemaakt, en bleef ook nu doodstil zitten; alleen haar donkere ogen keken hem aan, alleen haar lippen bewogen, toen zij hem de vraag als het ware toebeet:

— Is het collier gevonden?

— Als dat zo was, madame, zou ik u dat zeker met een paar woorden hebben medegedeeld, antwoordde Spike met een gebaar van leedwezen. Het moet wel een zeer brutale en handige dief zijn geweest, die het halssnoer heeft gestolen. Ik ben nu genoodzaakt, terwijl mijn mannen het hotel doorzoeken en natuurlijk vooral de kamers van het personeel, waarmee misschien wel een halve dag zal heengaan, u te vragen, op welke wijze u de diefstal hebt ontdekt, en wanneer?

— Zeg mij eens eerst, luidde het commentaar van de bestolen vrouw, heeft niemand het hotel kunnen verlaten nadat ik om hulp heb geroepen?

— Niemand. Wat dat betreft, kan ik u geruststellen. De deuren zijn dadelijk gesloten, en kunnen niet weer geopend worden, voor de gerant de hefboom in zijn kantoor terugzet, en zo de elektrische stroom uitschakelt, die thans de grendels nog voor de deuren houdt. Echter moet ik u zeggen, dat de dief kan zijn ontsnapt, gedurende de ogenblikken die verliepen tussen de diefstal en de ontdekking daarvan.

— Dat kan niet lang hebben geduurd, hoogstens vijf minuten, denk ik.

— Wilt u het mij dan alstublieft precies vertellen?

— O, jawel, maar laat ik, voor ik begin, u even zeggen, dat het parelsnoer tot iedere prijs moet worden teruggevonden, want ik weet zeker, dat mijn regering in Moskou niet gezind zal zijn, die diefstal zo maar te accepteren.

Spike haalde ongemerkt de schouders op, want het liet hem volkomen koud, wat de Russische regering te Moskou dacht, en hij wist dat het Downing Street ook bitter weinig zou kunnen schelen. Men kende die toornige en hoogdravende uitbarstingen van Moskou wel, men wist wat zij waard waren en aanvaardde ze met echt Engelse kalmte en filosofie.

Hij antwoordde dus beleefd:

— Wij zullen natuurlijk ons best doen, Miss Manikin, ik mag u immers zo aanspreken?

— U kunt mij mijnentwege aanspreken zoals u verkiest, mijnheer. Als dat snoer maar terecht komt. En nu mijn verhaal: Ik stond op het punt, mij naar een juwelier in Bond Street te begeven, met wie ik een afspraak had.

— U zult moeten toestaan, dat ik u nu en dan in de rede val; wist iemand iets van die afspraak af?

— Alleen zijn bediende of secretaris. Met hem heb ik getelefoneerd. Er zouden nog twee andere heren, diamanthandelaars bij de onderhandelingen zijn. Ik zou naar de Bond Street gaan en ik pakte dus alles samen wat ik uit Moskou

heb meegenomen. Laat ik dadelijk zeggen, dat dat parelsnoer steeds afzonderlijk bewaard is gebleven. Het bevond zich in een etui van Marokkaans leder, dat met een klein sleuteltje geopend kon worden. De rest van de juwelen had ik in een geheel gewoon plat koffertje, een ding van kunstleer, dat ik juist voor dat doel had aangeschaft, opdat mijn bagage niet al te zeer de aandacht zou trekken door nieuwigheid, kostbaarheid of al te sterke sluitingen. Natuurlijk was er op dat koffertje ook een behoorlijk slot. Het verliet mij overigens nooit, en als ik sliep dan lag het onder mijn hoofdkussen en daarnaast lag mijn revolver.

— Ah, u bedient u dus van vuurwapens?

— Natuurlijk. Ze hadden mij in Moskou niet aangewezen voor dit baantje, als ik niet behoorlijk een vuurwapen kon hanteren.

— U weet natuurlijk, dat het dragen van vuurwapens in dit land strafbaar is?

— Ik weet het, en ik heb geen moment er aan gedacht, mij daar iets van aan te trekken. Mijn opdracht gaat mij natuurlijk boven alles, en zeker boven jullie belachelijke ouderwetse wetten. De afspraak luidde, dat ik om half vier bij de juwelier in de Bond Street zou zijn. Eduard Marsham is zijn naam.

— Wel bekend adres, zei Spike droogweg.

— Ik was dus om half drie kant en klaar, en gekleed, zoals u ziet. Ik had mij ervan overtuigd dat alles wat ik zou wensen te laten zien, in het koffertje was, de oorhangers, de armbanden, de ringen, merendeels in gewone blikken doosjes, zonder slot, enkele in houten kistjes, met een heel eenvoudig slot. Ja zeker, ik erken, dat het primitief is, maar de ervaring heeft me geleerd, dat men bij het transport van sieraden veel minder kans loopt bestolen te worden als men heel eenvoudige doosjes gebruikt.

— Dat helpt soms, maar soms ook niet als de dief weet, met wie hij te doen heeft, zei Spike schouderophalend. En hij heeft het natuurlijk geweten. Waar waren de parels in het marokijnne etui?

— Die had ik reeds naast het koffertje klaargelegd. Zij konden daar niet meer in. Trouwens, ik heb u al gezegd dat ik die altijd afzonderlijk meenam. Ik sloot het etui, dat de vorm had van een hoefijzer dan meestal in mijn handtas. Ik had mijn hoed al opgezet en stond mijn handschoenen dicht te knopen. Het koffertje en het etui stonden op deze tafel tussen de tafel en het balkon. Zowel de balkondeur als het raam waren dicht.

— U weet zeker, dat zich op dat tijdstip de juwelen in het etui bevonden?

— Neen, dat weet ik juist niet met volkomen zekerheid, maar ik wil er wel een eed op doen, dat zij er om één uur nog altijd in waren.

— Maakten ze geluid als u het etui heen en weer bewoog?

— Neen. Het snoer lag om een verhoging heen, en de met satijn bespannen deksel, hield ze op dezelfde plaats.

— Dat kan van belang zijn. Vertel u maar verder.

— Ik stond op het punt koffertje en etui op te nemen en het laatste in mijn handtas te doen, toen er vrij krachtig op de tussenmuur geklopt werd. Ik liep natuurlijk naar die muur, in de mening dat ik ergens voor geroepen werd.

— Die muur daar? Daarachter is het vertrek van de secretaresse van Mr. Rubelik, nietwaar?

— Ja, dat is haar slaapkamer. Zij is een landgenote van mij. Wij hebben wel eens een paar woorden gewisseld, sinds ik hier logeer. Nu is de muur geluiddempend, en al hoorde ik stemmen, ik kon onmogelijk verstaan wat er gezegd werd en verliet het vertrek, om te weten te komen wat men wilde.

— Natuurlijk deed u de deur van uw kamer op slot?

— Neen, die deed ik alleen maar dicht.

— Pardon, maar dat was nogal gewaagd.

— Ik deed het niet, omdat ik dacht toch ieder ogenblik terug te zullen komen. Ik kon de deur van Olga Kronshev gemakkelijk openen, maar daarbinnen was niemand. Ik liep nog wat verder het vertrek in, en toen hoorde ik uit de aangrenzende kamer stemmen. Ik herinner-

de mij toen even tevoren een groep heren door de gang te hebben zien marcheren, die ik onmiddellijk voor journalisten hield. Die zaten daar dus zeker in de salon voor de persconferentie met Rubelik.

— U bent er natuurlijk volkomen zeker van dat de kamer verlaten was?

— Absoluut zeker. Zelfs onder het bed kon niemand zijn, want dat had heel lage poten.

— Maar, zoals ik zie, is er toch een muurkast.

— Die was dicht, met de sleutel erop. Ik heb het nog geprobeerd, ik weet zelf niet precies waarom. Misschien dacht ik wel een ogenblik aan een kinderachtige grap. Ongeduldig liep ik weer terug naar mijn eigen kamer en...

— En toen was het etui verdwenen?

— Neen; het stond nog precies op de tafel als zoëven, en ik zou de diefstal waarschijnlijk ook niet ontdekt hebben, voor ik bij de juwelier was gearriveerd als ik het etui niet heel toevallig en daar vlak bij het raam had opgenomen en geopend.

— Het was leeg?

— Waarde heer, als u alle dingen zoveel beter weet dan ik zelf dan kan ik verder wel zwijgen, viel Sonja Manikin hem boos in de rede. Het was helemaal niet leeg. Er zat wel degelijk een snoer parels in, maar het waren glasparels, dat kon zelfs een kind zien. Ik heb zoveel jaren met die dingen omgegaan, dat ik zelfs op het eerste gezicht kan zien of een parel echt of nagemaakt is.

Onder het spreken had zij het etui geopend, schoof het Spike toe en zei:

— Kijkt u zelf maar.

De detective nam het snoer parels in de hand, ging er mee naar het raam, liet ze door zijn vingers glijden en zei toen, een beetje bedremmeld:

— Het spijt me, Miss Manikin, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik ze voor echt zou hebben gehouden. Ik geloof dat ik er dadelijk duizend pond voor zou betalen, als ik ze had, wel te verstaan.

— Dan zou u zo wat negenhonderd vijftig pond in het water hebben gegooid, zei de Russin droogweg. Overigens u hoeft mij op mijn woord natuurlijk niet

te geloven. Laat gerust enige experts komen, met al hun instrumenten, en u zult horen, dat zij mij dadelijk gelijk zullen geven. Ik kan mij onmogelijk vergissen. Dat parelsnoer moet terecht komen, mijnheer, al zou de onderste steen boven komen.

Spike had het collier weer in het etui gedaan, het dicht geklapt en het laten dichtspringen.

Hij keek de Russin met zijn scherpe ogen enige tijd aandachtig aan, en zei toen, zich met de hand langs de kin strijkend, niet anders dan:

— Tja.

— Wat betekent dat? vroeg Sonja kortaf. Wat wil dat woord zeggen? Ah, ik geloof dat ik het begrijp. Ik heb het zelf gedaan. Ik heb de echte door valse vervangen en deze comédie opgevoerd. Zet u dat uit het hoofd, waarde heer. Het is technisch onmogelijk, en als het wel mogelijk ware, dan zou ik toch nog te veel mijn leven lief hebben, om zulke grapjes uit te halen. U schijnt onze methoden nog niet goed te kennen. Ik zou geen maand meer leven, na het bedrog te hebben gepleegd. En nu kort en goed: u zorgt dat het snoer weer in mijn bezit komt of ik maak er werk van.

Misschien joeg dit vooruitzicht Spike wel wat schrik aan. In ieder geval stond hij haastig op, excuseerde zich, verliet het vertrek, en stak de sleutel die hij nog altijd had, in de kamer, die bij de salon van Rubelik hoorde. Bij de deur en het raam vond hij de agenten op hun post.

— Fouilleren en namen noteren en dan kunnen deze heren gaan, beval hij kortaf. Eén voor één, ik zal er bij blijven.

En de altijd wat lachwekkende plechtigheid van het zakken uithalen nam een aanvang.

De agent bij de deur was een ware meester in het betasten van kleren en lichaamsdelen. Het snoer was nauwkeurig beschreven en het zou zeer lastig zijn het sieraad ergens te verbergen, zonder dat het dadelijk gevonden werd. Er waren drie rijen, elk van zestig parels en het verbergen daarvan, zou wel een buitengewone handigheid vereisen

en geheime zakken.

Alle heren werden verplicht hun jas en vest uit te trekken, en deze kledingstukken werden vervolgens nog eens aandachtig door Spike doorzocht. De agent was zelfs zo ijverig, dat hij de journalisten dwong, een voor een hun voet op te heffen, als een paard in een hoefsmederij, teneinde na te zien of hun hakken soms hol waren, ofschoon geen enkele schoen ter wereld, tenzij van een reus, dat driedubbele, bijna een meter lange snoer parels had kunnen bevatten.

Sommige journalisten protesteerden luid.

— Ik zal me beklagen bij het Departement van Justitie, riep er een.

— Beklaag u voor mijn part bij de U.N.O., mijnheer, maar schreeuw niet zo, gebod Spike die zijn geduld begon te verliezen. Wij doen onze plicht. De volgende, Lucas.

De volgende was de correspondent van de « Petit Parisien », die zich met echte Franse hoffelijkheid onderwierp aan het onderzoek dat hij moest ondergaan. Hij werd zelfs niet boos toen de agent vluchtig, zijn baard betastte, misschien in de verbeelding dat de parels er als rijpe vruchten zouden uitrollen.

Met een rustige, vriendelijke stem gaf hij zijn naam op:

— Jacques Leonnard, correspondent van de Petit Parisien, Rue Lafitte, 107.

Altijd met dezelfde beleefde glimlach trok hij zijn jas en vest weer aan, zette zijn hoed op, waarvan natuurlijk ook de voering doorzocht was, nam hem daarna nog eens met een buiging af voor de anderen en verliet het vertrek. Hij ging met de lift naar beneden waar men eerst weer naar boven telefoneerde om te vernemen of men hem mocht laten gaan en eindelijk stond hij op het trottoir van de straat en begaf zich zonder overhaasting naar een bushalte, waar zich een heer bij hem voegde, die zich zonder een woord te spreken, bij hem aansloot. Ongeveer een kwartier, zonder een woord met hem te wisselen, stapte tegelijk met hem uit, en pas in het midden van een stille straat vroeg hij op angstige toon:

— Is het zonder kleerscheuren afge-

lopen? Grote goden, wat heb ik in angst gezeten. Ik heb aan de overzijde, zowat alles gezien, ook dat jullie gefouilleerd werden. Je seinen met de baard heb ik maar half begrepen. Er stond een agent vlak bij mij. Maar, hoe zit het, is alles mislukt en al ons werk vruchteloos geweest?

— Dat is op dit ogenblik nog moeilijk te zeggen, Charles, antwoordde de man met de baard, die plotseling uitnemend Engels sprak.

— Hoezo? Jij bent toch ook gefouil-

leerd? Je loopt nu vrij naast me, hetgeen bewijst dat ze niets bij je gevonden hebben. Wat heb je dan in 's hemelsnaam met dat parelsnoer uitgevoerd?

De ander keek omzichtig om zich heen, liet toen zijn stem tot een zacht fluisteren dalen, en antwoordde:

— Op het ogenblik ben ik ze kwijt, Charles, maar ik hoop ze toch gauw terug in bezit te kunnen nemen.

— Maar om 's hemelswil, waar zijn ze dan nu?

— In de vioolkist van Boris Rubelik.

HOOFDSTUK III

EEN VREEMD GEVAL

Midden op de verlaten straat bleef Charles Brand stilstaan en herhaalde toonloos:

— In de vioolkist van Rubelik? Daar zullen ze onmiddellijk ontdekt worden.

— Niet onmiddellijk, Charles. Het is een ouderwetse vierkante kist, met gewelfd deksel met varkensleer bespannen en met koperen nageltjes versierd. Zulke kisten hebben afzonderlijke vakjes, die de lijn van de viool volgen, en waarin men hars, snaren en sourdine, een reservekam, een paar schroeven en andere onderdelen kan bewaren.

— Kunnen die vakjes afgesloten worden?

— Dat niet. Maar ik heb het snoer weten te verbergen onder het zijden doekje, dat vele violisten gebruiken bij het spelen en ik hoop en denk dat de kist niet al te gauw weer zal worden geopend; dat is alles. Ik erken, dat het middel gevaarlijk is en niet zeer betrouwbaar, maar wat kon ik anders doen, toen ik vernam, dat het hele gezelschap verslaggevers als gewone burgers zou worden gefouilleerd.

— Maar hoe is het mogelijk, dat de zaak ontijdig uitlekte? De afspraak was immers, dat je na de persconferentie het hotel zoudt verlaten, en dat ik me dan bij je zou voegen na zelf mijn uitkijkpost aan de overkant van de straat te hebben verlaten.

— Men maakt een afspraak, Charles, en dikwijls genoeg beletten de omstan-

digheden, ons daaraan te houden. Die Russin heeft het te vroeg ontdekt en dat zegt alles. Hoe dat komt, weet ik natuurlijk niet, want ik geloof er vast van overtuigd te mogen zijn, dat het etui volkomen gelijk was aan dat, wat zij gebruikte om er het snoer in te bewaren. Het kan dus bijna niet anders, of haar eigen etui moet een of ander kenteken hebben gehad, zodat ze de omruiling te spoedig ontdekte. Sommige vrouwen hebben nu eenmaal een zeer scherpe opmerkingsgave, en voor het werk als het hare worden natuurlijk niet de eersten de besten gebruikt. In elk geval begon zij te keer te gaan, lang voor het daartoe eigenlijk tijd was, en ik had geen schijn van kans, mij nog bijtijds van de juwelen te kunnen ontdoen. Gelukkig had ik het etui, waarin het snoer zich bevond, in het voorbijgaan in een ledige, ongebruikte muurkast in de gang kunnen werpen. Ongebruikt is misschien niet helemaal juist, er worden bezems en boenders, dweilen en emmers bewaard. Het etui verontrustte mij dus niet meer, maar de parels durfde ik niet bij mij houden.

— Alles goed en wel, maar wat nu? vroeg Brand bezorgd.

— Er schiet niets anders over; ik zal terug moeten, en dat natuurlijk zo gauw mogelijk, teneinde de parels onder een of ander voorwendsel weer uit de vioolkist te halen. Nog afgezien van mijn eigen voordeel, zou ik niet gaarne willen, dat de beroemde violist, ook maar één se-

conde zou kunnen worden verdacht. Het is een groot geluk, dat hij pas morgenavond voor het eerst in het publiek behoef te treden.

— Maar, hij zal toch moeten oefenen. Hij speelt toch iedere dag een paar uren om zijn vingers lenig te houden, zei Brand. Dan moet hij immers de parels vinden.

— Dat is niet absoluut zeker. Dan zou hij een van de kleine vakjes moeten openen, door de deksels open te klappen.

— Dat is toch niet nodig. Hij behoeft alleen maar het zijden doekje te willen gebruiken.

— Als hij dat doet is de zaak natuurlijk verloren, en dan zou ik alleen maar nieuwsgierig zijn, wat een man als Rubelik na de vondst van die parels zou doen.

— Wat heeft hij voor personeel?

— Voor zover ik weet, alleen zijn secretaresse Miss Olga Kronshev en een bediende. Maar ik heb gehoord, dat ook deze nooit aan de viool mag raken.

— Alle moeite dus voor niets, mompelde Brand, nog steeds teleurgesteld, want ik ben er zeker van, dat dat snoer thans voor ons verloren is, Edward.

— Niet zo pessimistisch amice, zei Raffles, even zijn hand op de schouder van zijn vriend leggend. Ik ga nu aanstonds mijn vermomming wijzigen en ga onmiddellijk naar het hotel terug.

— Het is zeer de vraag of ze je op dit ogenblik zullen toelaten.

— Zouden ze een inspecteur van politie de toegang durven weigeren? zei Raffles spottend.

Brand zuchtte maar eens. Voor hem was de zaak afgedaan, nu Raffles eenmaal verplicht was geweest, zich van de parels te ontdoen, maar omdat hij wist welk een ontombare geestkracht er school in zijn vriend, zweeg hij, wel begrijpend, dat ieder verzet nutteloos zou zijn. De Grote Onbekende was nu eenmaal niet van plan een buit prijs te geven, die hij met veel list en moeite in zijn bezit had weten te krijgen.

— Kan ik je soms ergens mee assisteren? vroeg hij alleen, toen de twee mannen bleven staan op een straathoek.

— Voorlopig niet, Charles. Ik denk dat ik dit best alleen af kan. Een inspec-

teur van politie heeft overal toegang, en ik zal Rubelik wel, onder een of ander voorwendsel weten over te halen de vioolkist te openen.

Raffles knikte Brand toe, en was het volgend ogenblik in een taxi gestapt, die juist kwam aanrijden.

Een rit van ongeveer een kwartier bracht hem tot midden in de Victoria Street, waar 't huis stond, dat hem reeds zo vaak diensten had bewezen, telkens als hij zich snel moest vermommen.

Raffles ging het huis binnen door een smalle schuttingdeur in een zijstraat, ging naar de slaapkamer, waar alle meubelen met hoezen bedekt waren, opende zijn geheime klerenkast, en begon zorgvuldig de valse baard af te doen, die hem een ogenblikje in verlegenheid had gebracht, toen die onbeschaamde politieagent er in woelde om naar de parels te zoeken. Hij veegde met een soort zalf zijn gelaat af, en in een oogwenk was de kleurstof, een zachte olijtint van de huid verdwenen, en was deze gereed, opnieuw te worden bewerkt.

En zo was een ogenblik het ware gezicht te zien van deze wonderlijke man. Diep waren nu de groeven boven de neuswortel en tussen de fraai getekende wenkbrauwen te zien, de ogen leken veel groter, nu alle haartooi verwijderd was, en donkerder ook, nu de grijze tint niet door het zwart van de baard werd verhelderd. De huid was zacht als die van een vrouw, en wit en glad als marmer.

Raffles opende een vak, koos een pruik, trok deze over het hoofd, en zo voortreffelijk was deze pruik gemaakt, dat zelfs in het scherpste daglicht niets van de kunstmatigheid te bespeuren viel.

Daarna bevestigde hij een stugge, kortharige knevel op zijn bovenlip, op dezelfde wijze vervaardigd, zodat het onderscheid met een echte haardos onmogelijk te zien was, en tenslotte trok hij haastig een van zijn inspecteursuniformen aan, drukte zich de pet op het hoofd, nam de regenmantel, die erbij hoorde over de arm, haalde de portefeuille te voorschijn die zich altijd in de binnenzak bevond, en overtuigde zich

ervan, dat er alle nodige papieren in waren.

Toen sloot hij alles weer met grote zorg weg, en verliet het huis op dezelfde wijze als hij gekomen was.

Hij liep enige afstand langs de Victoria Street, waarbij de agenten die hij tegenkwam voor hem salueerden, sprong op een bus, nam vervolgens de Underground, en bevond zich een ogenblik later weer voor het Strandhotel, en vroeg de portier of hij aanstonds Mr. Rubelik kon spreken.

— U komt vijf minuten te laat, inspecteur, luidde het antwoord. Mr. Rubelik is zoëven naar de King Albert Hall gegaan.

Raffles was er de man niet naar om zijn ongeduld en zijn teleurstelling te doen blijken, en hij zei dus rustig:

— Er is toch geen matinee? Mr. Rubelik zou er dus toch pas morgen voor het eerst optreden?

— Mr. Rubelik wil er de acoustiek opnemen, zo noemt zijn secretaresse het tenminste.

— De acoustiek. In een lege zaal?

— De zaal is niet leeg, inspecteur. Mr. Rubelik speelt vanmiddag voor het Blindeninstituut. Hij heeft het zelf aangeboden. Er zitten er wel duizend, die gratis naar hem mogen luisteren.

— Wanneer is dat plan bij hem opgekomen?

— Vanochtend, geloof ik.

Raffles zei niets meer. Hij knikte de portier toe en stond het volgende ogenblik weer temidden van het drukke verkeer.

Gehaaste mensen schoven vlak langs hem heen, met niet al te opgewekte gezichten; dat waren de mannen die daar juist uit de city en uit hun kantoor kwamen. Hij stond daar als de jager op een parelsnoer van zeer grote waarde, dat het er op gezet scheen te hebben, zich aan zijn grijpende hand te onttrekken. Raffles dacht er echter niet aan, de achtervolging prijs te geven.

Dat het snoer reeds gevonden zou zijn, leek hem onwaarschijnlijk, want dan zou de portier er wel iets van hebben gezegd, en daarenboven zou Rubelik dan reeds nu niet meer een vrij man zijn.

Raffles riep een taxi aan, en gaf de chauffeur opdracht hem, zo snel mogelijk naar de Albert Hall te brengen.

Toen zij er aankwamen rekende Raffles met de chauffeur af en zond hem weg.

Er trokken nog altijd kleine troepjes blinden naar binnen, die onder leiding van verpleegsters en gestichtspersoneel waren.

Daar Raffles in uniform was, dacht niemand er aan hem de toegang te betellen en hij ging dus snel door de brede vestibule, de zaal binnen, die nog voor geen derde deel vol was met bezoekers, die op gedempte toon met elkander spraken.

Het gordijn voor het podium was nog gesloten.

Raffles liep door het middenpad langs de orkestbak, en kwam zo aan de deur daarnaast, die alleen voor artiesten bestemd is.

Hij ging deze deur binnen, beklom een trapje van vier of vijf treden, en hoorde bijna op hetzelfde ogenblik de ongeduldige wat scherpe stem van de grote violist, die in niet al te onberispelijk Engels bevelen gaf aan de toneelmeester, zeer waarschijnlijk in verband met de velours gordijnen, die het podium omgaven, en de klank van zijn instrument misschien zouden schaden.

Temidden van al deze drukte verscheen Raffles, stak kalm het grote podium over, sloeg een der gordijnen ter zijde, die men juist begon af te nemen, kwam in de gang, die om het podium heenloopt, en zag aanstonds de openstaande deur van de artiestenkamer.

De bediende van Rubelik stond, met de armen over de borst gekruisd, naast die open deur als een wachtpost.

Hij was een Hindoe, maar droeg gewone westerse kleren, en had om het hoofd een witte tulband, die scherp afstak bij zijn donkerbruine gelaatskleur.

Hij keek de gewaande inspecteur strak aan, alsof hij hem wilde gebieden, buiten dat privévertrek te blijven.

Dat was overigens niet nodig, want Raffles dacht er niet aan de kamer binnen te gaan. Wat daar geschiedde, kon

hij evengoed zien door de geopende deur heen.

Rubelik stond naast de tafel, en op die tafel stond de vierkante, met leder overtrokken vioolkist.

Bij het raam, dat uitzicht gaf op een binnenplaats zat Olga Kronshev, de secretaresse, met haar onbeduidend als uit hout gesneden gezicht, de handen in de schoot gevouwen.

Rubelik was juist bezig, een klein sleuteltje in het slot van de kist te steken, en Raffles begreep, dat hij daar plotseling en als het ware onvoorbereid voor het einde van het gehele avontuur stond.

Ingrijpen kon hij thans niet meer, want dat had de violist hem zelf onmogelijk gemaakt.

Rubelik zou het snoer vinden, of hij zou het niet vinden, maar in het eerste geval was natuurlijk alles, zelfs voor een man als Raffles afgelopen.

De gewelfde deksel ging omhoog, en Rubelik nam de geborduurde lap weg, die over het kostbare instrument was gelegd, en lichtte de viool uit het zachte met zijde overtrokken bed.

Daarna draaide hij de werveltjes om, die de met parelmoer ingelegde strijkstok op zijn plaats in het deksel hielden, en opende toen het vakje, waarin de zijden doek lag, die hij altijd tussen boord en viool inkleemde bij het spelen.

Raffles begreep, dat nu het psychologisch oogenblik aanbrak.

Hij lette scherp op het gelaat van de violist, die reeds zijn blanke, lange vingers in het zijvakje stak, en trok er de zijden doek uit, zonder er zelfs naar te kijken, en het verende dekseltje klapte

dicht.

Zou de secretaresse, die was opgestaan en geen enkele beweging van de meester scheen te ontgaan, ook niets gezien hebben?

Raffles beet zich op de lippen van ongeduld en spanning.

Hij moest zekerheid hebben.

Hij trad op de deur toe, de Hindoe plaatste zich er onmiddellijk voor, maar Raffles zei uit excuus, de man opzij schuivend :

— Je bent zeker nog niet lang in Londen? Kun je niet zien dat ik een inspecteur van politie ben?

Zwijgend ging de man opzij, Raffles ging binnen, salueerde en zei:

— Ik vraag excuus, dat ik kom storen, meester. Ik wil mij persoonlijk overtuigen, dat hier alles in orde is, en dat er niet wordt gerookt.

— Ik rook nooit, inspecteur, zei Rubelik met een zwakke glimlach.

— Dat zou te verontschuldigen zijn, meester. Ik bedoel, dat de bezoekers en het personeel hier volstrekt niet mogen roken. Gij hebt daar een zeer fraaie, en zeldzame kist. De moderne zien er heel anders uit. Het leder is echter nog voortreffelijk, en bijna zonder krassen. Daarin is uw kostbaar instrument zeker goed bewaard.

Raffles zweeg plotseling.

Het was hem onmogelijk verder te gaan met deze comédie.

Onder het spreken had hij beurte- lings de twee zijvakjes geopend.

Het ene bevatte een doos hars en een opgerolde snaar.

Het andere vakje was leeg.

HOOFDSTUK IV

BIJ DE JUWELIER

Raffles nam saluerend afscheid, terwijl Rubelik reeds zijn instrument stemde, en stond het volgende oogenblik weer in de gang, misschien voor het eerst sedert zijn avontuurlijke loopbaan een weinig verbijsterd door de gang van zaken.

Op het toneel waren de knechts nog druk bezig met het afnemen van de gordijnen en hij zocht een rustig plekje op in de koele, rustige artiestenfoyer, tensinde daar even kalm te kunnen nadenken.

Het parelcollier bevond zich niet meer in de vioolkist, waarin Raffles het zelf nog geen twee uren tevoren had geborgen. Dat stond vast.

Dat het een andere kist kon zijn, was buitengesloten. Dat stond ook vast.

Rubelik had er maar een van die soort, en die was bestemd voor zijn Stradivarius, voor het prachtige instrument, dat Raffles zoëven in zijn hand had gezien.

Dat snoer was niet meer in de kist, en iemand had het er dus uitgenomen. De vraag was natuurlijk: wie dat gedaan had.

Dat Rubelik het zelf had gedaan, was natuurlijk niet onmogelijk, maar toch wel zeer onwaarschijnlijk, want dan zou er toch wel al reeds ruchtbaarheid aan gegeven zijn. Zou hij wel zo kalm zijn geweest, zou de politie maar dadelijk genoeg hebben genomen met zijn verklaring, dat hij niet geweten had, hoe dat snoer in zijn vioolkist kwam?

Dan was er natuurlijk ook nog de secretaresse met haar houten, aristocratisch onbewogen gezicht, haar lange, smalle handen en haar kleurloze haar. Zij was het geweest die de kist naar de andere kamer had gedragen.

Zij had ook geweten van de diefstal, die in een oogwenk door het gehele hotel bekend was geworden.

Had zij zich het snoer toegeëigend?

Raffles besloot, wat het ook mocht kosten, zich dienaangaande zekerheid te verschaffen. Hij was niet van plan, er genoeg mee te nemen, dat hij ditmaal zijn langdurige voorbereiding, al die moeite van de toebereidselen voor niets had gedaan, terwille van een derde, wie de rijpe vrucht als het ware in de schoot was gevallen, zonder dat hij er een hand voor had behoeven uit te steken.

Toen hij na een kwartier de foyer verliet, klonken reeds de tonen van Sarasate's Zigeunerweisen tot hem door.

Men had een vleugelpiano op het toneel gezet, en daarvoor zat de secretaresse, en begeleidde de violist.

De deur van de artiestenkamer was nu gesloten, en daarvoor stond de Hindoe nog altijd op wacht.

— Zou hij misschien, ging het bliksemsnel door het hoofd van Raffles, en in het voorbijgaan nam hij de man een oogenblik scherp op.

Op het gebruide gelaat was echter geen enkele uitdrukking te lezen. De

ogen waren neergeslagen, en naar de vloer gericht.

Het was alsof hij luisterde naar de vloeiende klanken van het verrukkelijke instrument, die door de dunne toneelwanden van latten doek duidelijk tot hier klonken.

Door een der kleine kijkgaten in het decor wierp Raffles even een blik op het toneel.

Alleen de muziek op de piano was helder verlicht door een kleine lamp; de rest was in halfduister gedompeld.

De violist stond op een meter afstand voor het souffleurshok, en speelde zoals hij steeds placht te spelen, verzonken in de extase, die zijn eigen spel in hem scheen op te roepen.

Van de zaal zag Raffles niets anders dan een klein stuk, een deel van de eerste rijen, met de witte plekken der gezichten van de blinde luisteraars opgeheven naar het toneel, onbeweeglijk.

Het kwam hem hoe langer hoe onwaarschijnlijker voor, dat die man daar, met zijn kostbaar instrument, die daar voor een paar duizend blinden speelde, een kunstenaar van wereldnaam, zich het parelssnoer zou hebben kunnen toeëigenen.

Hij ging de trapjes naar de zaal weer af, en in gedachten verzonken op de punten van zijn voeten over het brede gangpad, dat naar de vestibule voerde.

Nog steeds in gedachten verdiept, vroeg hij zich af of er nog anderen waren die misschien de vioolkist hadden kunnen openen.

Ook dit moest onderzocht worden; dat nam hij zich met stelligheid voor.

Nu stond hij weer buiten, in de warme namiddag van een mooie, zonnige lentedag en sloeg voor een korte wijle het drukke verkeer gade, dat zich langs het hek van Hydepark bewoog.

Dit alles zag hij, zonder dat het echter goed tot hem doordrong. Nog al te zeer waren zijn gedachten vervuld van de zonderlinge verdwijning der parels. Had niemand soms gezien, in die volle kamer, hoe hij het snoer snel en handig in de vioolkist had laten glijden? Het kwam hem bijna onmogelijk voor, dat iemand het had kunnen zien.

Daarbij kwam wie onder de journalisten zou gezwegen hebben, als hij een gewaande collega betrapt had bij het wegmoffelen van het zo kostbaar sieraad.

Zelfs als men aannam, dat een van de aanwezigen het wel gezien had, maar had gezwegen, hoe was het hem dan mogelijk geweest de kist te openen, waarvan slechts één sleuteltje bestond dat zich altijd in het bezit van de maestro bevond.

Nog steeds trachtend dit raadsel op te lossen, ging hij snel een winkel binnen, want toen hij onwillekeurig eens had omgekeken, bemerkte hij Olga Kronshev, de secretaresse, die zoëven de Albert Hall verlaten had, en met snelle stappen voortliep, in de richting van de Marble Arch.

Raffles liet haar voorbijgaan, verliet zijn standplaats en begon haar te volgen.

De Russin stak Hydepark dwars over, het ene hek in, en het hek bij de Marble Arch weer uit, en begaf zich naar de drukke Oxford Street.

Eensklaps bleef Raffles verrast staan, toen de vrouw voor de winkel van een der grootste juweliers aankwam, een ogenblik scheen te weifelen, en toen binnentrad.

Raffles nam een sigaret uit zijn koker, knipte zijn aansteker aan en bleef geduldig wachten.

De sigaret was nog niet voor een derde gedeelte opgerookt, toen Olga Kronshev alweer te voorschijn kwam, even links en rechts keek en toen haar weg rustig voortzette, nu en dan stilstaande voor een modewinkel, haar bleek gezicht onbewogen, haar ogen zonder enige uitdrukking.

In een oogwenk was Raffles de juwelierswinkel binnengewipt, en vroeg aan de bediende die achter de toonbank stond:

— Pardon, mijnheer, wilt u mij eens zeggen, wat die dame met dat bleke gezicht en die fletse ogen en dat donkerblauwe hoedje op, zoëven van u verlangde?

De bediende behoefde maar één blik op de uniform te werpen, om te begrijpen, dat hij hier niet met uitvluchten

kon afkomen.

— Die dame wilde weten, of we soms parelsnoeren van particulieren inkopen, luidde het aarzelend antwoord.

— Zo... zo... en liet zij soms een staaltje zien van hetgeen zij te koop had?

— Neen, maar toen ik zei, dat wij, als de prijs schappelijk was, losse parels en tot snoeren geregen exemplaren kopen, zei zij, dat zij dan terug zou komen, en ons een prachtig snoer zou tonen.

Raffles voelde zijn hart even wat sneller kloppen, maar toch wist hij dat zijn stem volkomen kalm was, toen hij vernam:

— Wanneer zou zij terugkomen?

— Vanavond om acht uur.

— Maar dan is deze zaak toch gesloten?

— Inderdaad, maar mijnheer Drumbold, mijn patroon, heeft beloofd op haar te zullen wachten, om de parels te taxeren.

Raffles keek de bediende een ogenblik strak aan, en zei toen, zich wat verder over de toonbank buigend:

— Heeft de beschrijving van dat snoer u niet op een denkbeeld gebracht? De radioberichten van hedenmiddag, die van twee uur, bedoel ik, zullen u toch wel hebben ingelicht?

— U bedoelt de diefstal in het Strandhotel, de parels van Miss Manikin? stamelde de bediende, vuurrood.

— Die bedoel ik, mijnheer. Bovendien zal de politie wel reeds alle juweliers op de hoogte hebben gebracht. Het zal wel niet in het voornemen van Mr. Drumbold liggen, als opkoper van gestolen waar te fungeren?

Het was duidelijk, dat de bediende zich allesbehalve op zijn gemak voelde, maar hij stond tegenover een inspecteur van politie, en redde er zich zo goed mogelijk uit, zonder aan de waarheid te kort te doen.

— Ik weet helemaal niet wat Mr. Drumbold van plan is. Hij heeft die dame wel te kennen gegeven, dat ze kon terugkomen, maar dat wil nog niet zeggen dat hij van plan is de parels ook te kopen.

— Natuurlijk hij wil als liefhebber

alleen maar eens zien, wat ze waard zijn, zei Raffles met lichte ironie. Ik zal je eens wat vertellen, jongeman. Ik weet niet of het je bekend is, maar mijnheer Drumbold wordt in de laatste maanden met een enigszins wantrouwend oog door Scotland Yard gadegeslagen. Neen, zeg u maar niets. Beschuldigingen uit ik niet, want er zijn geen bewijzen, maar het komt ons voor, dat Mr. Drumbold nog wat anders doet dan alleen maar juwelen van bona fide handelaars te kopen. Hij zal vanavond de gelegenheid hebben te tonen, dat onze argwaan misplaatst is, en ik zal de eerste zijn, hem mijn verontschuldigingen aan te bieden. Ik zal dus zorgen, hier om half acht te zijn. Mr. Drumbold zal die dame ontvangen, en als zij dan die juwelen toont, dan zullen jullie wel weten hoe te handelen. Heeft die dame soms haar naam genoemd en haar woonplaats opgegeven?

— Neen, geen van beide.

— Haar buitenlands accent zal u zeker wel zijn opgevallen.

— Dat wel. Maar ze sprak het Engels tamelijk vlot, en het komt mij voor, dat u zich moet vergissen, inspecteur, en dat die dame niets te maken heeft met het geval in het Strandhotel.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Hemzelf was het aristocratische uiterlijk van die vrouw reeds opgevallen, hoe lelijk en schijnbaar onbewogen haar gelaat ook mocht zijn. Allés wees er op dat zij gewend was geweest, in hoge kringen te verkeren. Wat was het verleden van deze vrouw? Behoorde zij misschien tot die Russische uitgewekenen, die stil en verbitterd en zwijgzaam door het leven gaan, dikwijls in een ondergeschikte positie, terwijl zij vroeger slechts een gehele schaar bedienden te bevelen hadden?

— Maar was zulk een vrouw een dievegge?

— Waar is Mr. Drumbold nu? vroeg Raffles plotseling kortaf.

— Mr. Drumbold is op zijn kantoor.

— Ga hem dan zeggen, dat ik hem even wil spreken. Wij zullen voor vanavond alles in orde maken. Voor een onaangenaam optreden behoeft hij niet

bevreesd te zijn. Ik zal wel zorgen, dat alles rustig en kalm in zijn werk gaat.

Een paar minuten later stond Raffles tegenover een kortademig, buikig en kaalhoofdig mannetje geheel in het zwart gekleed, dat allernaangenaamst verrast was door de mededelingen van de gewaande inspecteur.

Mr. Drumbold echter was een schrandere man, hij was iemand, die met een half woord veel wist te zeggen. Hij zag wel in dat hij zijn zaak wel kon sluiten, als hij zich overgaf aan oneerlijke practijken. Hier bood zich de gelegenheid aan, de politie van dienst te zijn, al was het buitengewoon jammer, dat hem hier zeer waarschijnlijk een prachtzaakje ontging, dat hem misschien enig voordeel had kunnen opleveren.

Snel werden de nodige afspraken gemaakt, en zeer tevreden over het toeval, dat hem geholpen had, verliet Raffles de winkel.

Even daarna ging hij weer een sigarenwinkel binnen, want zijn scherp oog had in de verte Olga Kronshev zien terugkeren, nu aan de overzijde van de Oxford Street, blijkbaar met het doel, te zorgen, dat zij weer in de King Albert Hall was, waar Mr. Rubelik tijdens haar afwezigheid door iemand anders moest begeleid zijn, waarschijnlijk door de

accompagnateur, die hij hier in Londen zou treffen.

Raffles verloor haar niet uit het oog, kocht voor de leus wat sigaretten, ging weer naar buiten, overtuigde zich ervan dat zij inderdaad het park weer binnenging, en begaf zich welgemoed naar de Victoria Street, teneinde eerst Brand telefonisch op de hoogte te gaan brengen.

Daar het reeds bijna vijf uur, en dus niet meer de moeite waard was, zich voor die paar uren van zijn vermomming te ontdoen, ging Raffles geheel alleen in een klein restaurant eten en wachtte daar de komst af van Brand, die zich de tijd zou nemen om zich te vermommen als agent van politie.

Het was precies zeven uur, toen Brand het kleine restaurant binnentrad, geheel onherkenbaar met zijn zwart haar en zijn kort, borstelig snorretje.

Hij trad op een tafeltje toe, waar Raffles een krant zat te lezen, salueerde en rapporteerde op een echte diensttoon:

— Tot uw orders, chef, ik kom mij melden.

— Het is goed, Gibson, zei Raffles geheel in zijn rol, en naar zijn pet grijpend. Dan zullen wij nu aanstonds gaan. Ober!... afrekenen!

HOOFDSTUK V

GEBEURDE ER EEN ONGELUK OF WAS HET EEN ONTVOERING?

Zodra zij op straat stonden begon Brand, zorgdragend, dat er niets op zijn houding viel aan te merken:

— Geloof je, dat je ditmaal beet hebt?

— Ik ben er bijna zeker van.

— En als het eens een ander snoer was?

— Een ander? herhaalde Raffles in de hoogste verbazing. Geloof je dan dat de secretaresse van een violist met een salaris van misschien vier pond in de week, die parelsnoeren maar voor het grijpen heeft?

— Zij heeft dit dan toch ook wel ge-

grepen?

— Ongetwijfeld, maar dat is louter toeval geweest. Het is me niet duidelijk, hoe zij daar eigenlijk toegekomen is. Ik zou het zeker niet achter haar gezocht hebben. Overigens zullen wij over een half uur wel wat wijzer zijn.

— Ik zou deze vraag wel eens beantwoord willen zien, Edward. Hoe heeft zij het durven wagen, met dat gestolen snoer reeds dezelfde dag bij een juwelier te gaan aankloppen?

— Ik denk dat zij zal geweten hebben, wat voor vlees zij in de kuip had bij Drumbold. Hoe zij dat wist, dat kan ik onmogelijk zeggen, maar ze was ervan op de hoogte, daar durf ik mijn hand voor in het vuur steken. Ook dat zal misschien wel aan het licht komen.

Precies om half acht bereikten de twee geuniformde vrienden de juwelierswinkel van Drumbold, waar zij moesten aanbellen om te worden binnengelaten. Het was dezelfde bediende van die namiddag die de deur opende, weer sloot, en die het tweetal zwiingend naar een kleine kamer bracht, naast het kantoor van zijn patroon.

De sleutel zou aan hun kant in het slot worden gedraaid en Raffles behoefde niets anders te doen dan op het juiste ogenblik die deur te openen en de dievegge te overvallen.

Drumbold was in een niet al te rooskleurig humeur, maar deed zijn best veel dienstijver en hulpvaardigheid aan de dag te leggen.

— De heren weten natuurlijk, dat er een beloning is uitgelooft voor de terugbezorging van het gestolen parasnoer, begon hij. Ik hoop dat de politie mij niet zal vergeten, als die dame werkelijk komt aandragen met het driedubbele snoer van die Russin.

— Hebt u er een tekening van?

— Natuurlijk. Scotland Yard heeft een afbeelding; een scherpe foto, aan alle Londense juweliers afgegeven, en vanavond wordt het radiografisch over heel Engeland verspreid. Nou, als de heren hier nu maar rustig blijven wachten, kan de zaak binnen een half uur zijn beslag hebben.

— Daar kunt u op rekenen, zei Raf-

fles, en met die woorden gingen hij en Brand 't kamertje binnen, namen plaats op de daar aanwezige stoelen en wachtten geduldig de komst van de Russische secretaresse af.

Zij hoorden Drumbold in het aangrenzende vertrek nu en dan heen en weer lopen, kuchen, een lade openen en weer sluiten, een paar malen met zijn bediende spreken, en zo werd het daarna acht uur.

Hierop werd het stil in het aangrenzende vertrek.

Nu en dan wierp Raffles een blik op zijn horloge.

Het werd kwart over acht, en Brand liet een zacht gemopper van ongeduld horen.

Vijf minuten later vroeg hij fluisterend:

— Hij kan je toch niet voor de gek hebben gehouden?

— Wie, Drumbold? Dat zou nu precies het domste zijn wat iemand in zijn positie kon doen. Neen, zij is over haar tijd, en dat komt mij onbegrijpelijk voor. Het is een ernstige zaak, en zij lijkt ook helemaal de vrouw niet, om zulk een rendez-vous te missen; het gaat om een klein fortuin.

Hij begaf zich naar de tussendeur, draaide onhoorbaar de kruk om, en zag een ogenblik de dikke rug van Drumbold, die voor zijn schrijftafel zat te werken.

— Uw bezoeker is ver over haar tijd, Mr. Drumbold, zei Raffles zacht. Het is al bijna half negen.

Er kwam geen antwoord.

Vêrwonderd deed Raffles een stap in het vertrek.

— Slaapt u Mr. Drumbold? vroeg hij tenslotte.

Nog altijd bewoog Mr. Drumbold zich niet. Toen boog Raffles zich naar hem toe, en trachtte hem in het gelaat te zien. Het was blauwachtig rood. De ogen hadden een glazige uitdrukking. Raffles maakte een beweging van schrik en liet een zachte kreet horen.

Drumbold de juwelier was dood.

— Een hartaanval waarschijnlijk, zei Raffles, met zijn duim het onderste ooglid wat naar beneden trekkend om het wit van het oog te kunnen zien.

Hij opende zacht de deur naar de gang, en zag door de glas in lood ruiten van een kamertje daar tegenover de bediende, die slaperig in een boek zat te lezen, terwijl zijn stoel op de twee achterpoten tegen de muur leunden. Het kamertje stond vol rook, en in een asbakje lagen een aantal sigarettenpeukjes.

Raffles tikte even op de ruit, de bediende liet verschrikt zijn stoel voorovertippen, wierp het boek op een schrijftafeltje, en kwam naar voren om de deur te openen.

— Zij is er nog altijd niet, inspecteur, zei hij.

— Dat blijkt zo. Er moet iets gebeurd zijn. Er is trouwens nog iets anders gebeurd. Je patroon is dood. Zeer waarschijnlijk een beroerte of een hersenbloeding. Was hij getrouwd?

— Grote goden, dood? stamelde de bediende onthutst. Neen, getrouwd was Mr. Drumbold niet.

— Pardon, mijnheer, dat ik u in de rede val. Zijn familie moet gewaarshuwd worden. Heeft hij hier familie?

— Ik geloof een broer, die in Manchester woont.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op en zei kortaf:

— Bel dan maar om een dokter. Wij hebben hier niets meer te doen. Het is duidelijk, dat de vrouw niet komt. Tracht het adres van die broer te weten te komen en stuur hem een telegram. Kom mee, Gibson.

De twee vrienden kwamen op straat, en Brand keek Raffles vragend aan, geheel verrast door deze onverwachte gebeurtenis.

Hij wilde juist zijn mond openen, om iets te zeggen, toen een groep mensen, zowat een blok verder, zijn aandacht trok.

Het was alsof dat troepje daar iets besprak, zoals dat meer gebeurt na een of ander straatongeval.

Als door een voorgevoel bewogen, gingen de twee gewaande politiebeamten er snel naar toe en het eerste wat zij hoorden was de zware stem van een corpulente man, die nadrukkelijk verzekerde:

— Mensenlief, als dat zo doorgaat,

kunnen we het hier net zo goed een klein Chicago noemen. Als ik je nu toch zeg, dat ik het voor mijn ogen zag gebeuren, hoe die vrouw in de auto werd getrokken. Midden op de straat. Nog niet eens helemaal donker. In Oxford Street nog wel. Waar moet dat heen, vraag ik me af.

Een paar dozijn mensen keken, alsof er wonder wat aan te zien was, naar de rand van het trottoir.

Er was nog een vrouw, die het bijna op de zenuwen had gekregen, zoals ze bij herhaling verzekerde, en die met een schelle, telkens overslaande stem riep:

— Het ging in een wip. In minder dan geen tijd. Zo het portier van de autermobiel open, zo een poot van een vent eruit, en zo had hij het meissie binnen, en floep, daar schoot die autermobiel er weer vandoor. Het leek wel een film.

— Een meissie, hoonde de dikke man minachtend en kwaad, omdat naar zijn inzicht een al te groot deel van de aandacht nu plotseling was geconcentreerd op dat schreeuwerige mens, met haar raar, goedkoop, schuin tegen het hoofd geplakt hoedje. Dat noemt zij een meissie. Geloof maar gerust, dat het een volwassen vrouw was. Bleek, met van dat peenhaar.

Raffles en Brand wierpen elkaar een zijgende blik toe.

Brand dempte zijn stem tot een zacht gefluister toen hij zei:

— Dat zou zij kunnen geweest zijn.

— Zij is het zonder enige twijfel geweest. De beschrijving klopt en het verklaart, waarom zij niet gekomen is. Het wordt hoe langer hoe raadselachtiger, maar voor mij wordt het hoe langer hoe noodzakelijker, de zaak door te zetten totdat ik weer in het bezit ben van dat parelsnoer.

— Zonder te weten wie het heeft?

— Zelfs zonder dat zou ik het doorzetten, maar ik geloof het nu wel te weten. Kom mee, Charles, voorlopig hebben deze uniformen voor ons geen waarde meer.

— Moeten wij niet proberen haar spoor terug te vinden?

— Ik zou niet weten waar te beginnen. Daar is een taxi.

Raffles stak de hand op, de chauffeur

feur stopte, en de twee mannen stapten in, nadat Raffles een adres had genoemd.

Na een rit van bijna twintig minuten verlieten zij de taxi weer, dankten de chauffeur af, en gingen zich in het huis in de Victoria Street ontdoen van hun vermomming.

Vandaar begaven zij zich onmiddellijk naar het Strandhotel, want Raffles begreep, dat daar het strategisch punt was, waar de eerste inlichtingen omtrent Olga Kronshev zouden binnenkomen.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn.

Rubelik bleek inderdaad zeer ongerust te zijn over het wegblijven van zijn secretaresse, en had de politie reeds opgebeld.

Er kwam nu ook een en ander los, bij monde van een ober, die Raffles enkele vragen stelde, omtrent de enigszins geheimzinnige persoon van deze vrouw.

Hij kwam te weten dat zij reeds twee jaren in dienst was bij de grote violist, en al zijn reizen met hem had meege maakt. Zij zorgde voor de ontvangst van zijn honoraria, regelde alle zaken voor hem, en volgde hem met de trouw van een goed afgerichte hond. De grote violist scheen een soort afgod voor haar te zijn en zij nam hem zoveel mogelijk werk uit de handen, zodat hij zich geheel aan zijn kunst kon wijden.

Niet zonder enige verbazing nam Brand deze mededeling in ontvangst in de grote vestibule van het hotel, waar talrijke zakenlieden elkander plachtten te ontmoeten en waar 't nu ook tamelijk vol was.

— Hoe valt dat te rijmen met wat zij vanavond gedaan heeft? vroeg hij verwonderd. Hopen geld van haar werkgever gaan door haar handen, als ik mij zo mag uitdrukken, en zij beheerst ze zonder dat er ooit één cent verloren gaat, en zij besteelt hem.

— Hem? herhaalde Raffles verwonderd. Dat halssnoer was toch niet zijn eigendom?

— Je hebt gelijk, het kwam slechts door een toeval in zijn vioolkist. Intussen, een diefstal blijft het dan toch.

— Het is geen diefstal in de gewone

betekenis van het woord, Charles. Het is een verduistering, en de wet maakt daartussen wel degelijk een scherp onderscheid. Intussen, diefstal of verduistering, het blijft inderdaad een zonderlinge geschiedenis, en haar betrouwbaarheid als secretaresse valt niet geheel en al in overeenstemming te brengen met haar voornemen, kostbaarheden te gelde te maken, die in elk geval niet van haar waren.

— En nu een andere vraag, Edward: heeft de politie al iets ontdekt, hebben de ontvoeders haar weer in vrijheid gesteld?

— Noch het een, noch het ander.

— Er is nog iets, waarvoor ik geen goede verklaring kan vinden, hernam Brand peinzend. De ontvoeders hadden het natuurlijk niet voorzien op haar persoon, maar op het parelsnoer dat zij te verkoop naar de juwelier ging brengen. Maar hoe wisten zij dat. Wie kan op de hoogte zijn geweest, dat zij het halssnoer in bezit had?

— Dat kan alleen de oorspronkelijke dief geweten hebben, Charles, antwoordde Raffles met een glimlach.

— De oorspronkelijke? Bedoel je daarmee dat zij het niet was, die de juwelen uit de kist nam?

— Dat kan zij niet geweest zijn, want dan zou het zeker geheim zijn gebleven, en niemand zou het in zijn hoofd hebben gekregen, haar na te gaan. Het is zelfs best mogelijk dat haar ontvoeders nog steeds in het onzekere hebben verkeerd, als het ware tot op de laatste seconde, hetgeen valt af te leiden uit het feit, dat de aanslag plaats had op nog geen dertig meters van de juwelierszaak van Drumbold. Toen pas, nadat zij de straat had moeten oversteken om de winkel te bereiken, begrepen de ontvoeders, dat hun verdenking juist was geweest, en dat zij de parels in haar bezit had. In het kort wil dit dus zeggen dat zij ze weer heeft afgenomen van degene, die ze uit de vioolkist nam.

— Maar die kist kwam alleen maar in handen van Rubelik, van haar, en van...

— Van de Hindoe bediende, Douah Sin, vulde Raffles kalm de opgewonden

uitroep aan.

— Maar het is toch, dunkt mij, onmogelijk, dat hij geheel alleen die ontvoering heeft kunnen uitvoeren.

— Ja, dat is technisch onmogelijk; hij heeft natuurlijk hulp gehad. En best mogelijk van landgenoten. Het krioelt hier van Hindoes, vooral in de havenwijken. Ik denk dat er minstens twee helpers zijn geweest, waarvan er een de auto wel zal hebben bestuurd, terwijl er twee de vrouw onmiddellijk machteloos hebben gemaakt, misschien wel door middel van chloroform of een andere bedwelmende stof. Als dat zo is, dan zullen ze haar waarschijnlijk ook niet zo heel lang in de auto bij zich hebben gehouden, maar zich, zo spoedig zij dit durfden, van die last hebben ontdaan. Ik kan je overigens zeggen, dat de Hindoe tot dusverre niet is teruggekeerd, en dat is toch ook niet zonder betekenis.

Enige ogenblikken bleven de vrienden zwijgend, in gedachten verdiept, tegenover elkander zitten, en toen gingen de ogen van Brand, die naar de grote draaideur gewend waren, wijd open, evenals zijn mond, terwijl hij een zwak geluid van verbazing liet horen.

Raffles volgde onmiddellijk de richting van zijn blik, en ook op zijn gezicht was enige verwondering te lezen.

De draaideur liet Olga Kronshev door, bleek, hoogopgericht en trots als altijd.

Haar doffe ogen keken recht voor zich uit en haar lippen waren opeengeklemd.

Onmiddellijk kwamen de portier en een ober naar haar toe, en stelden haastig en dringend enige vragen, die Raffles

en Brand niet konden horen.

Wel echter hoorden zij duidelijk het op ongeduldige, hooghartige toon gegeven antwoord:

— Ik ben er nu toch immers? Het was een ongeluk, het heeft niets te betekenen. Ik heb mij een weinig bezeerd; en dat is alles. Mr. Rubelik heeft zich toch niet ongerust over mij gemaakt?

— Dat heeft hij wel. Hij heeft er de politie al van in kennis gesteld, antwoordde de gerant.

Voor een kort ogenblik kwam er een opflikkering in de levenloze grijze ogen, van de vrouw maar dat duurde niet lang en toen was er zelfs iets van schrik in te lezen en zij zei zacht:

— Dat had Mr. Rubelik niet moeten doen. Ik ga nu dadelijk naar hem toe. Is hij in zijn appartement?

— Ja, Miss Kronshev, u zult hem waarschijnlijk in de blauwe salon vinden.

De Russin ging met haar stevige, bijna mannelijke stap, recht naar de lift. Brand keek Raffles vragend aan en fluisterde:

— Hoe zit het hem nu? Heeft ze de juwelen nog of niet. Heeft ze het parel-snoer nu in haar bezit? Gaat ze daar omhoog met een half miljoen waarde in haar tas? Of niet?

— Pardon, haar tas had ze niet bij zich, Charles en dat ze de juwelen niet meer heeft, daar kun je gerust op rekenen. Maar ik zal je zekerheid geven; ik zal het haar gaan vragen.

— In welke hoedanigheid? vroeg Brand verwonderd.

— In mijn hoedanigheid van de oorspronkelijke dief.

HOOFDSTUK VI

THEORIE EN PRACTIJK

Een kwartier later ongeveer, zat Olga Kronshev alleen in haar eigen kamer, naast de kleine blauwe salon, waar zij zoëven met Mr. Rubelik had gesproken, die nu op het punt stond, een bezoek te gaan brengen bij de Poolse gezant, die te zijnen huize een cocktailpartij gaf, waarop ook de grote violist was uitgenodigd.

Zijn vertrek was alleen vertraagd door de onrust omtrent het lot van zijn secretaresse, die het hotel had verlaten, zonder er hem van in kennis te stellen en veel langer was weggebleven dan zij placht te doen.

Nauwelijks was de tred van de grote virtuoos weggestorven, of er werd geklopt op de gangdeur van Olga Kronshev haar kamer, en toen zij enigszins ongeduldig binnen riep, kwam er niet een etagekelner of een kamermeisje binnen, zoals zij verwacht had, maar een geheel vreemd heer, met doordringende, grijze ogen, goed gekleed, en die, zoals spoedig bleek een aangename stem had.

— Ik vraag u excuus, als ik u kom storen, Miss Kronshev, begon Raffles met een hoffelijke buiging, maar ons gesprek zal niet lang duren, denk ik. U kijkt mij verbaasd aan, en toch hebt u mij vanochtend reeds gezien, hoewel in een andere gedaante. Heeft u misschien tijd en gelegenheid om mij enige inlichtingen te verschaffen?

De vrouw fronste de wenkbrauwen en zei:

— Het is toch geen interview? Miss Kronshev, tenminste niet in de gebruikelijke betekenis van het woord. Ik kom u weliswaar ondervragen, maar niet omtrent uw meester, maar omtrent zijn instrument of liever omtrent de kist, waarin dat instrument steeds wordt bewaard.

De jonge vrouw keek Raffles onderzoekend en vragend aan, met die hooghartige blik, die haar zelden verliet, maar ze zei geen woord, en Raffles vervolgde nog steeds even hoffelijk:

— Het is een ouderwetse, zeer fraaie en sterke kist, met enige bergvakjes, door deksels afgesloten. Meestal zit daar slechts hars in, een rol snaren, een kam, een paar reserveschroeven, soms ook bevat zulk een hokje iets dat veel kostbaarder is.

De slag was raak geweest, want al leek het onmogelijk, de vrouw verschoot van kleur en werd nog bleker.

Zij stond half van haar stoel op, viel er weer dadelijk neer, staarde Raffles ontgaan in het gelaat, en fluisterde:

— Wat wilt u daarmee zeggen?

— Ik wil er mee zeggen, Miss Kronshev, dat die vioolkist korte tijd iets heeft bevat, nog meer waard zelfs dan het zeer kostbare instrument, door de geniale handen van Stradivarius gebouwd, namelijk een driedubbele snoer parels.

De Russin kneep de lippen oopen, steunde de kin op haar hand, keek Raf-

fles doordringend aan, en vroeg toen:

— Mag ik weten, hoe gij dat weet?

— Dat zult gij aanstonds hören. Op mijn beurt vraag ik: mag ik weten hoe u in het bezit van de parels kwam?

— Ik nam ze af, van de man die ze zich wilde toeëigenen.

— Is het u bekend, dat men zo iets verduistering noemt?

— Het kan mij volstrekt niet schelen hoe men dat noemt, mijnheer zei de jonge vrouw uit de hoogte, en als u soms van de politie mocht zijn...

— Dat ben ik niet.

— O, best. Dat neem ik ter kennisgeving aan. Ik herhaal, het kan mij niets schelen, want die parels behoren ons van rechtswege toe.

— Ons? Wie bedoelt u daarmee?

— Daar bedoel ik mijn Russische landgenoten mee, die verdreven zijn uit hun huis en uit hun land, die verjaagd zijn door de communisten. Mijn landgenoten, die gebrek, honger en ellende lijden in den vreemde, die, voor zover zij niet konden vluchten, erger dan de honden behandeld worden in hun vaderland. Die gehoond worden en gesard, vertrap en vernederd, die bestolen en uitgeplunderd zijn tot het allerlaatste.

Olga Kronshev was opgesprongen, en had dit alles op een bijna woeste toon gezegd, schier onherkenbaar geworden in haar haat, haar verontwaardiging en haar leed.

Zij moest haar zenuwen echter wel goed meester zijn, want even plotseling werd zij weer volkomen kalm, de schittering doofde in haar ogen, die weer vaag werden en schenen in te krimpen. Zij liet zich langzaam weer op haar stoel terugvallen met de woorden:

— Gij kunt dit alles toch niet begrijpen, gij Engelsers, het is aan u voorbijgegaan. Gij hebt het niet behoeven te dragen.

— Misschien begrijp ik het toch wel, Miss Kronshev, zei Raffles ernstig. Men heeft mij gezegd dat gij van adel waart.

— Dat ben ik, maar wat doet het er toe. Allen is het zo vergaan, die niet wilden knielen voor de Moloch van het Bolsjewisme. Bij duizenden zijn zij vermoord, afgemaakt als vee, de ongeluk-

kigen, die zich niet konden of wilden schikken onder het regime.

— Gij zijt ongetwijfeld propagandiste?

De vrouw wierp Raffles een blik toe, die plotseling wantrouwend was geworden en hij begreep dadelijk de betekenis daarvan en zei snel:

— Gij behoeft niets te vrezen; ik ben geen spion van de nieuwe heersers, werkelijk niet. Zodra ik u mijn naam zal hebben genoemd, zult gij dat begrijpen. Overigens zou ontkennen u immers niets baten, want ik meen het nu reeds te doorzien. Door uw reizen met de grote vioolvirtuoos zijt gij in staat, gemakkelijk en zonder opzien in alle grote steden in aanraking te komen met de emigranten, in wie nog steeds de hoop leeft, eenmaal het oude Rusland te zien opstaan uit zijn as.

— Zo is het, antwoordde de vrouw zacht.

— Van stad tot stad, aldus ging Raffles voort, wekt gij de moedelozen op, steunt de zwakken, wekt nieuwe hoop bij de bannelingen.

— Zo is het, herhaalde de vrouw zonder veel nadruk.

— Waar gij kunt, brengt gij steun, soms geldelijke hulp. Iedereen, die ogen heeft om te zien weet, dat de emigranten hun geheime verenigingen hebben, dat die verenigingen hier en daar eveneens verbindingen hebben met zekere regeringen. Het zijn allemaal pogingen om terug te brengen, wat zeer waarschijnlijk nimmer terug zal komen; die steunt gij, die verbreidt gij, die helpt gij bevorderen.

De vrouw sloeg de handen ineen, en terwijl de tranen haar over het bleke gelaat stroomden, zei zij voor de derde maal:

— Zo is het. En helaas, driewerf helaas, misschien hebt gij gelijk, en zal het nooit terugkeren. Het zij zo; ik zal dan mijn plicht gedaan hebben tot het uiterste. Maar zeg mij nu wat de bedoeling is geweest van uw opmerkingen, zeg mij, hoe gij weet, wat ik deed en wat gij nu zelf wilt doen.

— Later. Ik wil eerst nog iets meer van u weten. Hoe wist gij, dat Douah Sin de parels in de kist had gevonden?

— Ik betrapte hem, terwijl hij ze eruit nam. Ik wist eerst niet wat het kon zijn, en dacht aan een of ander vrij onbetekenend ding, een rolletje snaren, een stuk hars of iets dergelijks. Pas toen ik mij de noodkreten herinnerde van die vrouw, van die afgezante van de Sovjet, kwam plotseling de gedachte bij mij op, dat de bediende van Mr. Rubelik wel iets heel anders in de kist had kunnen vinden.

— Was die gedachtengang niet wat erg gezocht?

— Volgens mijn oordeel niet. Als gij bij de journalisten zijt geweest, ofschoon ik mij dat niet kan voorstellen, dan moet gij toch ook gefouilleerd zijn, dan zijt gij ook opgesloten geweest in de salon hiernaast. De kist had daar gestaan, open en wel. Het was dus niet anders dan natuurlijk, aan een samenhang te geloven. Eigenlijk heb ik steeds vermoed dat een van de journalisten het snoer had, en het in zijn angst voor ontdekking in het vakje van de vioolkist had laten glijden.

— Dat vermoeden was juist, Miss Kronshev. Ik was die journalist, zei Raffles kalm.

De vrouw staarde Raffles in de grootste verwondering aan, en vroeg toonloos:

— Hadt gij de parels van die vrouw gestolen?

— Ja, ik was de dief. Gij moet niet te hard over mij oordelen, Miss Kronshev. Het zal u misschien verwaand in de oren klinken, maar in zekere zin ben ik uws gelijke. Ook ik voer een felle propaganda, al is het dan niet voor een voormalig regerend geslacht. Ik maak propaganda voor noodlijdende behoeftigen en ik doe dat op mijn eigen wijze, die eigenlijk onwettig moet worden genoemd. Ik had die kostbare parels nodig, voor een doel dat op zichzelf heel mooi is, maar dat men op deze wijze niet mag nastreven. Ik ben een man, die met die beperkingen geen rekening houdt, en daarom nam ik dat snoer, aldus besloot Raffles.

— En ik nam het, omdat ik het geen diefstal vond, terug te nemen, wat ons toekomt, riep de vrouw opgewonden. Alles wat die vrouw hier verkoopt, dat

is vroeger gestolen, dat zijn dingen, die hebben toebehoord aan onze rampzalige tsaar, aan zijn vrouw, aan zijn laf vermoorde dochters, en aan allen, die vroeger gelukkig waren en machtig in ons geliefd Rusland. Neen, ik beschouw het niet als diefstal. Zodra ik de Hindoe verdacht, ben ik in zijn kamer gegaan en heb gezocht totdat ik na een half uur het snoer vond. Natuurlijk heeft hij dat ontdekt. Hij moet geweten hebben, dat ik hem had betrap, en hij heeft mij vanavond op slinkse wijze gevolgd, toen ik het snoer te gelde wilde maken.

— Bij de juwelier Drumbold, ik weet het zei Raffles. Hebben zij u mishandeld?

— Zij hebben mijn keel willen dichtknippen, dat is alles. Ze hebben mij dadelijk mijn tas ontrukkt, waarin ik het snoer had, en de auto reed naar een stille stadswijk. In een geheel verlaten straat stopten zij en ik werd toen op straat gesmeten.

— Hebt gij Douah Sin herkend?

— Neen. Zij hadden een zwarte lap voor het gelaat gebonden. Maar ik weet zeker, dat niemand anders dan Douah Sin het kan zijn geweest. Ik vertrouwde hem sedert al enige tijd niet meer. Ik heb wel enige minuten half verdoofd daar op straat gelegen, toen ben ik overeind gestrompeld, en een apoteek binnen gegaan voor een kalmerende drank. Een eindje verder was een chemische stomerij en heb daar mijn kleren wat laten reinigen. Ik heb gezegd dat ik was aangereden en ik ben naar het hotel terug gegaan.

— En niemand mocht de waarheid weten? vroeg Raffles hoofdschuddend.

— Natuurlijk niet. Geloofst gij soms nu toch alles mislukt is, dat ik er mij aan had willen blootstellen, door Mr. Rubelik te worden ontslagen. Wat zou dan mijn lot zijn geweest? Nog afgezien van het feit, dat...

Zij zweeg verder, maar in haar wangen steeg een dieprode kleur op. Raffles begreep, dat hij het trieste geheim doorgrond had van deze bijna veertigjarige vrouw, die een hopeloze liefde had opgevat voor de man, die de schoonste vrouwen der wereld aan zijn voeten zag, en die haar beschouwde als een nuttige

werkkracht, maar niets meer.

Heel even legde hij zijn hand op de trillende vingers van de vrouw en zei:

— Wat het lot over ons beslist, dat ontgaan wij niet, Miss Kronshev. Ik denk er niet aan, uw daad te veroordelen. Ik begrijp nu alles. Gij hebt de parels willen bezitten om van de opbrengst de propaganda te bekostigen, die echter nutteloos is voor zover de mens in zijn bekrompenheid thans kan zien.

— Ik wilde echter de opbrengst gebruiken voor iets dat onmiddellijk herstel eist, en ik geloof dat mijn doel het zwaarst weegt. Daarom zal ik alles in het werk stellen om die Hindoe te achterhalen en hem zijn buit te ontnemen. Kunt gij u de plek herinneren, waar gij de auto zijt uitgegooid?

— Ik vrees, dat ik daartoe Londen niet genoeg ken. Maar wel had ik het stellige gevoel, dat wij in oostelijke richting zijn gereden.

Raffles zat een ogenblik in gedachten verdiept voor zich uit te staren, en zei toen:

— De dief zal natuurlijk trachten, zo spoedig mogelijk met de juwelen Engeland te verlaten. Ik moet hem dit tot iedere prijs trachten te beletten. Ziet gij, er zit voor mij tevens een sportieve kant aan. Ik zou mij zeer gegriefd achten in mijn gevoel van eigenwaarde, als ik duldde, dat een Indiër mij de loef afstak; ik kan dit nauwelijks verdragen van landgenoten.

De Russische secretaresse keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, en vroeg toen:

— Wilt gij mij nu zeggen, wie gij zijt?

— O jawel, daar is niets op tegen. Ik ben John Raffles.

— Ik heb wel eens van u gehoord, zei Olga Kronshev, zonder enige verwondering of verontwaardiging te laten blijken. Ik matig mij geen oordeel aan over

uw daden. Maar hebt gij er wel eens aan gedacht, dat ik om hulp zou kunnen roepen en dat ik zou kunnen telefoneren?

— Ik heb er aan gedacht, maar niet lang, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet dat ik geen gevaar loop. Daarom heb ik mij niet eens de moeite gegeven, de telefoondraden door te snijden, ofschoon ik dat heel gemakkelijk had kunnen doen. Maar gij zoudt ook niet om hulp geroepen hebben, omdat gij u zelf hebt schuldig gemaakt aan een strafbare daad en tot iedere prijs zoudt willen vermijden, dat Rubelik u zou gaan wantrouwen, u misschien zou ontslaan.

— Die redenering is juist, zei Olga Kronshev zacht. Ik zal natuurlijk niets tegen u ondernemen. Hebt gij mij nog iets te zeggen?

— Niets. Helaas, hebt ge mij met uw mededelingen slechts ten dele van dienst kunnen zijn. Alleen nog dit. Gij steunt de reactionaire Russen met alles wat gij bijeen kunt krijgen aan geld; dat is uw goed recht. Het is mijn recht, die zaak anders in te zien, en daarom zult gij er rekening mee moeten houden, dat ik dat parelsnoer als mijn eigendom beschouw, zodra ik het in handen heb.

— Maar gij hebt het nog niet, zei de vrouw opstaande, koel en uit de hoogte, en zelfs niet zonder enig leedvermaak.

— Ik zal het krijgen, Miss Kronshev, antwoordde Raffles, op zijn beurt opstaande, en naar de deur gaande. Ik heb tenslotte nog slechts één vraag te stellen: wat denkt gij te doen?

— Wat zou ik kunnen doen? Ik zal mij wel moeten schikken in mijn lot.

— Dat zal u des te gemakkelijker vallen, Miss Kronshev, daar het hier het verlies betreft van een iets, dat eigenlijk nooit uw eigendom is geweest.

Met deze woorden nam Raffles afscheid, boog hoffelijk en sloot zacht de kamerdeur.

HOOFDSTUK VII

DE OPIUMKIT

De politie, aangespoord door de afgevaardigde der Sovjet Unie, die hemel en aarde bewoog om het haar ontstolen halssnoer weer in handen te krijgen, zocht met onverdroten ijver voort, zonder iets te kunnen ontdekken, zonder zelfs enig spoor te vinden.

Wel begon de politie thans, door het zonderlinge wegblijven van de Hindoebediende, over te hellen tot de mening, dat deze man misschien iets uitstaande had met de diefstal van het parelsnoer. In ieder geval had zijn meester op dezelfde verdieping gelogeerd en zelfs vlak naast de bestolene, en hij had dus gelegenheid gehad 't etui te ruilen, ofschoon het wel vreemd mocht heten, hoe een Hindoe kans had gezien precies zulk een snoer te doen vervaardigen.

Toch liet de politie niet na, ook dit spoor na te gaan. Een paar detectives doorkruisten sedert een dag East-End, White Chapel, de havenwijken, de wijk van de dokken, zonder veel hoop evenwel, dat zij de Hindoe zouden vinden. Gewoonlijk zijn er altijd van acht tot negenduizend van deze Indiërs in de wereldstad, die uiterst moeilijk te controleren zijn, daar zij voortdurend gaan en komen.

* * *

Het was gedurende de ochtenduren van de dag, volgend op die, waarop de brutale overval van Olga Kronshev had plaatsgevonden, toen drie varensgezellen, waaronder een boom van een kerel

met hun plunjezak over de schouders, langzaam door een straat slenterden, met die eigenaardige zeemansgang, die het gevolg is van een langdurig verblijf op een schip.

Zij vertraagden hun stappen, toen zij langs een apoteek kwamen, in een oud huis gevestigd, en met een ouderwetse gaper boven de deur.

Zij keken elkander aan, glimlachten en gingen verder.

Een kwartier later bereikten zij de Theemskade, in de omgeving van de dokken, en zagen bij een klein huisje, waar des nachts een nachtwaker placht te vertoeven, een man staan, die juist een pijp opstak.

— Dat is inspecteur Sutton, van Scotland Yard, zei een der drie mannen op zachte toon.

— Hij heeft een prachtige snor vandaag, zei de kleinste van het drietal ironisch.

— Ja, erg mooi, alleen een beetje al te zichtbaar vals. Het is anders wel eigenaardig, dat hij en wij op dezelfde plek schijnen te zoeken. Ik vermoed echter, dat dit wel toeval zal zijn, want hij kan evenmin weten, waar Douah Sin zich ophoudt als wij. Maar dit zeg ik je, Charles, als wij de bruine dief vannacht niet beet hebben, dan vrees ik, dat wij toch nog aan het kortste eind zullen trekken, want dan ziet hij stellig kans er met de buit vandoor te gaan. Hij kan zich laten aanmonsteren op een uitva-

rend schip en daar kan hij al heel gemakkelijk de buit zolang verbergen, tot hij ergens in een buitenlandse haven kan drossen.

Sutton had nu de brand in zijn pijp en slenterde met de handen in de zakken verder. Hij wilde blijkbaar de indruk wekken, kapitein te zijn van een of ander tramp en zijn bemanning te willen aanvullen.

Die veronderstelling bleek juist, want de drie mannen, die hem op enige afstand bleven volgen, zagen hem een huis binnengaan, waar een der kantoren van de havenmeester gevestigd is, ten dienste van de zeelieden, die zich willen laten aanmonsteren.

— Dat is niet zo dom bedacht, zei de jongste van het drietal. Hij veronderstelt dat Douah Sin zich onder een valse naam wel eens op de rol zou kunnen laten plaatsen van een of ander schip.

— Maar als hij eens niet met een boot, maar met een trein ging, Edward?

— Dat is, dunkt mij, onwaarschijnlijk, Charles, want op het perron van een station valt een Hindoe veel eerder op dan aan een steiger van een kustvaarder of een mailboot. En zelfs hier is zijn arbeidsveld beperkt en zijn kansen om te ontsnappen zijn niet al te overvloedig. Die grote schepen staan tegenwoordig meestal onder scherpe bewaking en men komt er niet aan boord, zonder een behoorlijk ondertekend stuk van de havenmeester. En daar Douah Sin moet begrijpen, dat ook dit kantoor in het oog wordt gehouden, zo zal hij het liever proberen op een kleiner schip, een bunkerschip, een tankboot, of iets dergelijks. De kapiteins daarvan nemen dikwijls zeelui aan, zonder daarvan mededeling te doen, al is het ook verboden. Daarop speculeert onze dief waarschijnlijk.

— Als hij het tenminste weet.

— Als hij het zelf niet weet, dan zullen zijn kameraden, die geholpen hebben bij de overval, het wel weten. Hij zal het jammer genoeg vinden, dat hij nu de opbrengst van de buit met die twee helpers zal moeten delen. Laten wij eens een kijkje gaan nemen bij de houthaven, daar liggen meestal

een aantal kleinere schepen dicht bijeen.

— Ik zie hier nogal wat gemene trogies, mylord, merkte de grootste van het drietal op, die niemand anders was dan James Henderson.

— Dat is geen wonder, James, zei Raffles. De wijken van de misdaad en de scheepvaart liggen in de grote steden vaak naast elkander.

Het liep tegen lunchtijd, en de drie mannen slenterden een zeeliedenlogement binnen, waar zij een eenvoudige maaltijd bestelden, onderwijl hun oren en ogen goed te kost gevend.

Er bevonden zich wel een stuk of zestig personen in de grote gelagkamer, waarvan zeker niet meer dan de helft blanken waren, de rest bestond uit Aziaten, negers, Arabieren, Chinezen, Japanners en ook Indiërs.

Zij namen al deze personen scherp op, doch Raffles was er aldra zeker van dat Douah Sin zich niet onder hen bevond, maar toen hij bij het verlaten van het logement tussen een groepje van die Indiërs terecht kwam, klopte zijn hart even sneller van voldoening, toen hij een van die mannen de naam van de dief hoorde uitspreken.

Het was een lange, magere kerel, met een dun kinbaardje, geheel westers gekleed, met een rode doek om zijn hals. Hij sprak op zachte toon en in zijn eigen landstaal met een ander Indiër en Raffles, die verschillende Indische dialecten verstond, ving wel niet alles op, maar toch hier en daar een paar woorden, terwijl hij schijnbaar onverschillig met de anderen naar buiten ging.

Niet zodra stonden zij op straat of Raffles nam Brand een weinig terzijde, en fluisterde hem in:

— Douah Sin komt vanavond in de kit van Wang Lu; die lange vent daar, met die slappe pet op, noemde zijn naam.

— Zou dat misschien een van zijn medeplichtigen zijn?

— Dat is best mogelijk. Het is niet waarschijnlijk, dat er behalve zijn medeplichtigen nog andere Hindoes zijn, die van de diefstal op de hoogte zijn. Douah Sin begrijpt heel goed dat hij zich daarbij aan het grootste gevaar zou

blootstellen.

— Wat moet hij in de kit van Wang Lu uitvoeren en waar is die ergens.

— Het is een opiumhol, dat pas dezer dagen is geopend. Ik ontdekte het bij toeval op een mijner zwerftochten; het is niet zo gemakkelijk te vinden, maar ik herinner mij de plek nog wel. Wat de vent daar te zoeken heeft, weet ik niet. Misschien heeft hij daar wel zijn nachtverblijf. Die anderen zijn in geen geval erg goede vrienden van hem, zij spraken nogal minachtend over hem. In elk geval zullen wij zorgen, dat wij er zijn.

— Laat Wang Lu westerlingen toe in zijn kit?

— Dat zal wel niet, maar als men goede overtuigingsmiddelen toepast...

— Geweld bedoel je?

— Ook dat als het niet anders zou kunnen. Maar voor een handvol geld is hij ook wel over te halen; het zal echter raadzaam zijn, onze strijdkrachten enigszins te verdelen en proberen onze man te omsingelen. Ik ken het huis. Het is oud, smal en diep, en een steeg loopt er in een boog omheen. De voordeur is in een steeg van nauwelijks een meter breed, en men zou er gemakkelijk overheen kunnen springen.

— Edward, weet wel, wat je gaat beginnen, waarschuwde Brand hem ernstig. Die Chinezen deinzen voor niets terug, als zij vrezen dat hun zaakje gevaar loopt, of dat de politie het hun lastig zou kunnen maken. Zij zijn zeer snel met revolver of mes, vooral in deze buurt.

— Ik weet dat beter dan wie ook, Charles, maar dat kan mij niet weerhouden. Luister nu goed, dan zullen we ons veldtochtplan eens opmaken.

— Wil ik die lange kerel niet liever nagaan?

— Wij kunnen het een doen, en het ander niet laten. Wij moeten onhoorbaar te werk gaan en die twee in het oog houden.

Zijn stem zoveel mogelijk dempend, zette Raffles zijn plan van aanval uiteen, en vijf minuten later was het vastgesteld.

Brand scheidde zich onopvallend van

zijn metgezellen af, met het doel de lange Hindoe te volgen.

Raffles en Henderson zagen hem pas weer opdagen, toen het naar zes uur in de namiddag liep.

Brand was in een niet al te rooskleurig humeur toen hij zijn zeemanspet op de tafel van een morsige gelagkamer ergens in het oosten van de havenwijk wierp.

— Die kerels lijken wel onvermoeid, mopperde hij, maar ik geloof hoe langer hoe meer dat het toeval ons op het goede spoor heeft gebracht, want zij hebben de hele namiddag doorgebracht met het zoeken naar een schip. Ik ben er achter gekomen, dat zij op hetzelfde schip willen monstereen, maar het moet morgen al uitvaren.

— Vroegen zij geen plaats op de rol voor Douah Sin? wilde Raffles weten, die met spanning geluisterd had.

— Alleen voor hun tweeën.

— Dat is vreemd, bromde Raffles, zou ik mij dan toch vergist hebben, zijn die lui niet bij de zaak betrokken, of is er een andere verklaring voor? Nu wij zullen het wel zien, naar ik hoop. Bedankt voor de moeite, Charles. Waar was die kerel het laatst?

— In een klein logementje aan het begin van de petroleumhaven. 't Is daar een verschrikkelijke bende, het stinkt er hemel, en hoe die mensen het er uithouden begrijp ik niet.

— Weet je zeker dat Douah Sin er niet was?

— Absoluut zeker. Ik heb er onderzoek naar gedaan. Hij logeert ergens anders, naar het schijnt. Die twee Indiërs hebben ook nog met elkaar gesproken, in een klein, afzonderlijk hokje van hun logement, maar waar ze het over hadden kon ik onmogelijk horen. Ik heb ze alleen maar voor het raam zien zitten, ieder met een glas rum voor zich of zo iets.

— Dan zijn het geen Mohammedanen geweest, en ook geen Muzelmannen, want die drinken geen alcohol, zei Raffles. Nu, vannacht zal de oplossing wel brengen. Laten wij gaan eten.

— Hier? vroeg Brand, met een opgetrokken neus in de richting van het buffet en de dikke, slonzige waard, die gla-

zen droogde met een doek, die zelf wel een wasbeurt nodig had.

— Neen, niet hier, in het tehuis voor zeelieden. Daar krijgt men voor weinig geld behoorlijk eten.

— Nog één vraag, Edward, waarom geloof je dat Douah Sin het parelsnoer bij zich zal hebben, als hij naar de kit van Wang Lu komt?

— Omdat hij medeplichtigen in de arm heeft moeten nemen, antwoordde Raffles kortaf. Een man in zijn omstandigheden kan niet anders doen, dan steeds en overal de buit met zich meedragen. Hij weet dat hij nergens veilig kan zijn voor de begerige grijpvingers van zijn zogenaamde vrienden. Neen, wat dat betreft ben ik zeker van mijn zaak.

Er werd afgerekend met de waard, de drie mannen verlieten het kroegje, zochten het helder, goed verlichte, ruime tehuis voor zeelieden op aan de Theemskade, consumeerden daar een behoorlijke maaltijd en toen zij het huis verlieten, begon langzaam de schemering te vallen.

Zij waren nog bij elkander, toen zij de straat bereikten, in het midden waarvan zich de opiumkit van Wang Lu bevond.

Aan de zijde van Lu's woning stond een fabriek, vervolgens een pakhuis, dan de achterzijde van een garage, dan kwam het smalle huis van de Chinees, vervolgens het slop of de snijding en dan begonnen de huizen opnieuw, bewoond door de allerarmsten, in hoofdzaak Chinezen en Indiërs.

Aan het begin van deze straat gaf Raffles op zachte toon nog enige instructies en toen liep hij vlug en alleen de straat in, dichtbij het huis van Wang Lu en bleef staan.

Het was een hoekhuis, en de brandweer had het aanbrengen van een noodtrap in het smalle zijstraatje voorgescreven.

Die ijzeren trap was beneden aan de straat met een hek afgesloten, maar Raffles had niet de minste moeite, het slot snel te openen.

Het was reeds bijna geheel donker, toen hij de voet zette op deze smalle ijzeren trap. Het was best mogelijk, dat

een of ander ogenpaar hem daarbij zag, maar een Chinees is niet erg nieuwsgierig naar wat anderen doen. Daarenboven werd hij al onzichtbaar, zodra hij drie meters van de grond was, want verder omhoog was het al stikdonker tussen de nauwe steegwanden.

Raffles bereikte op deze wijze heel gemakkelijk het dak van het huis, en nu begon hij zijn tocht over de daken, die pas eindigde toen hij de snijding genaderd was.

Daar, op een meter afstand, was het huis van Wang Lu.

Raffles keek om zich heen, plat op zijn buik liggend, totdat zijn oog viel op een ladder, die tegen een schoorsteen was geplaatst.

Hij kroop er naar toe, onderzocht de sterkte van spijlen en sporten en mompelde voor zich heen:

— Dit lijkt in ieder geval veiliger dan een sprong in het donker.

Onhoorbaar schoof hij de ladder over de snijding heen, totdat de uiteinden op de andere dakrand rustten, en toen begon hij de overtocht, met zijn knieën voortkruipend over de sporten.

Hij kwam terecht op een plat dak met kiezel bedekt, dat zeker in geen tien jaren vernieuwd was, liet de ladder liggen, en zocht naar een luik.

Het duurde enige tijd voor hij er tenslotte een gevonden had, behorende tot het hoekhuis en toen kon hij het nog niet aanstonds openen, want het bleek van binnen gegrendeld te zijn. Hij moest zijn fijne metaalzaag te voorschijn halen om die grendel te kunnen doorzagen. Eindelijk kon hij het luik uit de voeg lichten en omklappen.

Hij bukte zich en keek in een totaal donkere zolder, maar hij onderscheidde een houten trap, en die ging Raffles af.

Zijn hand stuitte op een paar draden, en hij dacht reeds aan een alarminrichting, toen hij omhoog keek, en tegen de donkere avondhemel, de lange paal van een antenne zag afsteken.

— Het is blijkbaar een radio-antenne, mompelde hij.

Licht en zacht lopend als op kousenvoeten, liep hij over de zolder, ging nog een trap af en bleef eensklaps staan bij

het horen van menselijke stemmen.

Hij wilde juist een gang ingaan, waar hij ergens een lichtkier zag, toen hij genoodzaakt was zich dicht tegen de wand te drukken bij het horen van schreden, die een trap opkwamen.

Het volgende oogenblik ging een deur open en het licht, waarvan hij een streep onder de deur had gezien, bescheen het gelaat van Douah Sin.

Hij zag duidelijk hoe de Hindoe een oogenblik bleef staan, scheen te weifelen en toen in zijn eigen taal mompelde:

— Waarom zijn jullie alle twee gekomen. Rah Douka zou alléén komen.

Toen ging hij naar binnen en de deur viel dicht. Raffles aarzelde geen oogenblik maar ging de gang in, nam zijn revolver ter hand, stond even voor de deur stil, en bukte zich om door het sleutelgat te kijken.

Op de tafel stond een klein houten kistje, waarvan het deksel geopend was, en daarin zag hij de matte glans van de gestolen parels. Douah Sin had het geopend en liet de inhoud zien aan een der Hindoes in half gebukte houding. Maar de andere Hindoe kwam als een tijger aansluipen en Raffles zag duidelijk en als het ware vlak voor zich de felle glinstering van de lange, spitse dolk, die hij achter zijn rug in zijn vuist geklemd hield.

Raffles begreep, dat de deur niet gesloten kon zijn, en het volgende oogenblik had hij ze opengetrapt.

Zo groot was de consternatie over de plotselinge verschijning van een vreemde, dat Raffles het parelssnoer reeds uit het kistje had genomen en in zijn zak had laten glijden, voor een der drie Hindoes aan verzet dacht.

Toen hief de man met het mes zijn wapen op, maar Raffles sloeg hem met de kolf van zijn revolver tussen de ogen en hij achteruit duizelde zodat de deur weer vrij was.

Raffles wilde de trap afsnellen, maar op het luide geschreeuw van de drie Hindoes gingen er beneden in het huis dadelijk deuren open, en Raffles begreep, dat hij dezelfde terugweg zou moeten volgen. Hij nam een fluitje uit zijn zak, liet een schrill doordringend gefluit ho-

ren, dat onmiddellijk beantwoord werd door een kreet daarbeneden en het stampen van zware voetstappen, die Raffles dadelijk herkende.

Op het half duistere portaalje gekomen, hoorde hij reeds de ademhaling van Henderson, die naar boven riep:

— Hier zijn wij, mylord. Maar ze zitten ons dicht op de hielen.

— Dan naar boven. Volg mij, riep Raffles terug, de trap bij twee treden tegelijk opsnellend, zodat hij bijna tegelijkertijd met Henderson en Brand de zolder bereikte.

Als de wind stormde hij het steile trapje naar het luik op, sprong op het dak, en snelde naar de dakrand...

— Vervloekt, mompelde hij tussen de tanden.

Er was reden genoeg voor die uitroep; de ladder was teruggehaald, en lag aan de overzijde.

Het ergste was echter dat het dak krioelde van blauwe helmen.

— Het werk van inspecteur Sutton, riep Raffles. Hij is toch slimmer dan ik dacht. Ze hebben zeker gevaar geroken en het huis omsingeld. Hoe we hier af moeten komen, weet ik niet. Sluit in ieder geval voorlopig het luik en ga er op staan, Charles, dan kom ik bij je.

— Ik weet iets, mylord, juichte Henderson, die een oogenblik besluiteloos had gestaan. Over de straat heen.

— Ben je gek. Die is minstens vier meter breed.

— Maar het gaat wel met een polsstok, mylord.

— Heb jij er een?

— Eén? Wel tien.

En nog terwijl hij dit triomfantelijk uitriep, rukte hij met één hand een van de antennemasten uit een mast van minstens zes meter lang.

Hij wilde reeds een aanloop nemen, om het goede voorbeeld te geven, toen Raffles hem weerhield en zei:

— Leg liever de paal dwars over de straat heen, James, dan kunnen wij ons om de beurt naar de overzijde palmen. Maar vlug, want wij hebben geen moment te verliezen.

Alsof hij een hengelstok hanteerde, schoof Henderson de mast over de straat

heen, en toen pas begonnen de agenten daarginds lont te ruiken. Dreigend klonken hun waarschuwingen omhoog.

Raffles en Brand echter hadden hun standpunt op het luik reeds verlaten en de dakrand bereikt, toen Henderson al bijna aan de overzijde was en in een openstaand dakraam verdween.

Op enige afstand van elkander palm-

den Raffles en Brand zich voort langs de zwiepende mast op een hoogte van twaalf meter boven de straat, en toen eindelijk de politieagenten op de gedachte kwamen, de ladder te gebruiken als brug over de snijding, waren de drie mannen reeds lang in het donker verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

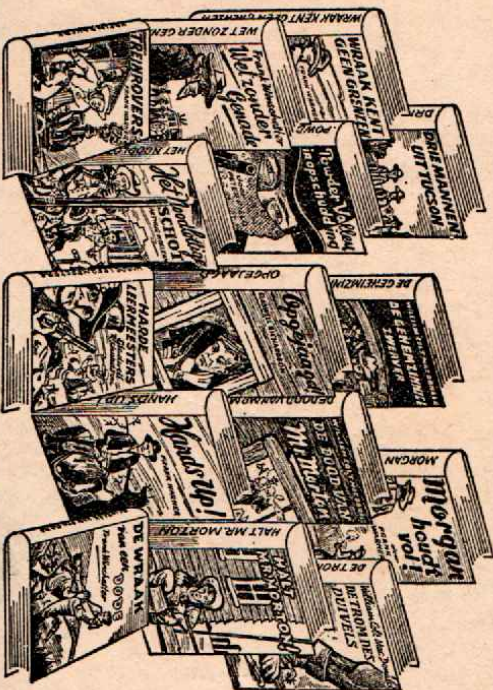
Het geheim van de sigarettendoos

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Markham
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Half, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen } Cals MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De geheimzinnige Zwerfver door Arthur Markham
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William C. MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007